

Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis

C 72

Izdevums
latviešu valodā

Informācija un paziņojumi

54. sējums
2011. gada 5. marts

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs	Lappuse
IV Paziņojumi		
EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI		
Eiropas Savienības Tiesa		
2011/C 72/01	Eiropas Savienības Tiesas pēdējā publikācija <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i> OV C 63, 26.2.2011.	1
V Atzinumi		
JURIDISKAS PROCEDŪRAS		
Tiesa		
2011/C 72/02	Lieta C-266/10 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (sestā palāta) 2010. gada 16. marta spriedumu lietā T-530/09 <i>Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată Srl (Seacid)</i> /Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome 2010. gada 27. maijā iesniedza <i>Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată Srl (Seacid)</i>	2
2011/C 72/03	Lieta C-544/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 23. novembrī iesniedza <i>Bundesverwaltungsgericht</i> (Vācija) — <i>Deutsches Weintor eG/Land Rheinland-Pfalz</i>	2

LV

Cena:
EUR 3

(Turpinājums nākamajā lappusē)

2011/C 72/04	Lieta C-560/10 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2010. gada 9. septembra spriedumu lietā T-300/07 <i>Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE</i> /Eiropas Komisija 2010. gada 26. novembrī iesniedza <i>Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE</i>	3
2011/C 72/05	Lieta C-561/10 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2010. gada 9. septembra spriedumu lietā T-387/08 <i>Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE</i> /Eiropas Komisija 2010. gada 26. novembrī iesniedza <i>Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE</i>	3
2011/C 72/06	Lieta C-564/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 2. decembrī iesniedza <i>Bundesverwaltungsgericht</i> (Vācija) — <i>Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung/Pfeifer&Langen Kommanditgesellschaft</i>	4
2011/C 72/07	Lieta C-572/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 8. decembrī iesniedza <i>Tribunal administratif de Saint-Denis de la Réunion</i> (Francija) — <i>Clément Amedee/Garde des sceaux, Ministre de la justice et des libertés, Ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'État</i>	4
2011/C 72/08	Lieta C-574/10: Prasība, kas celta 2010. gada 9. decembrī — Eiropas Komisija/Vācijas Federatīvā Republika	5
2011/C 72/09	Lieta C-575/10: Prasība, kas celta 2010. gada 9. decembrī — Eiropas Komisija/Ungārijas Republika	6
2011/C 72/10	Lieta C-577/10: Prasība, kas celta 2010. gada 10. decembrī — Eiropas Komisija/Beļģijas Karaliste ...	7
2011/C 72/11	Lieta C-578/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 6. decembrī iesniedza <i>Hoge Raad der Nederlanden</i> (Nīderlande) — <i>Staatssecretaris van Financiën/L.A.C. van Putten</i>	7
2011/C 72/12	Lieta C-579/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 8. decembrī iesniedza <i>Hoge Raad der Nederlanden</i> (Nīderlande) — <i>Staatssecretaris van Financiën/P. Mook</i>	8
2011/C 72/13	Lieta C-580/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 9. decembrī iesniedza <i>Hoge Raad der Nederlanden</i> (Nīderlande) — <i>Staatssecretaris van Financiën/G. Frank</i>	8
2011/C 72/14	Lieta C-581/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 13. decembrī iesniedza <i>Amtsgericht Köln</i> (Vācija) — <i>Emeka Nelson, Bill Chinazo Nelson, Brian Cheimezie Nelson/Deutsche Lufthansa AG</i>	8
2011/C 72/15	Lieta C-584/10 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2010. gada 30. septembra spriedumu lietā T-85/09 <i>Yassin Abdullah Kadi</i> /Eiropas Komisija 2010. gada 13. decembrī iesniedza Eiropas Komisija	9
2011/C 72/16	Lieta C-593/10 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2010. gada 30. septembra spriedumu lietā T-85/09 <i>Yassin Abdullah Kadi</i> /Eiropas Komisija 2010. gada 16. decembrī iesniedza Eiropas Savienības Padome	9

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs (<i>turpinājums</i>)	Lappuse
2011/C 72/17	Lieta C-595/10 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septīta palāta) 2010. gada 30. septembra spriedumu lietā T-85/09 <i>Yassin Abdullah Kadi</i> /Eiropas Komisija 2010. gada 16. decembrī iesniedza Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste	10
2011/C 72/18	Lieta C-596/10: Prasība, kas celta 2010. gada 16. decembrī — Eiropas Komisija/Francijas Republika	11
2011/C 72/19	Lieta C-599/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 17. decembrī iesniedza <i>Najvyšší súd Slovenskej republiky</i> (Slovākijas Republika) — <i>SAG ELV Slovensko a.s., FELA Management AG, ASCOM (Schweiz) AG, Asseco Central Europe a.s., TESLA Stropokov a.s., Autostrade per l'Italia S.p.A., EFKON AG, Stalexport Autostrady S.A./Úrad pre verejné obstarávanie</i>	11
2011/C 72/20	Lieta C-606/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 22. decembrī iesniedza <i>Conseil d'État</i> (Francija) — <i>Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (Anafé)/Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration</i>	12
2011/C 72/21	Lieta C-610/10: Prasība, kas celta 2010. gada 22. decembrī — Eiropas Komisija/Spānijas Karaliste	12
2011/C 72/22	Lieta C-614/10: Prasība, kas celta 2010. gada 22. decembrī — Eiropas Komisija/Austrijas Republika	13
2011/C 72/23	Lieta C-615/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 23. decembrī iesniedza <i>Korkein hallinto-oikeus</i> (Somija) — <i>Insinööritoimisto InsTäimi Oy</i>	14
2011/C 72/24	Lieta C-617/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 27. decembrī iesniedza <i>Haparanda Tingsrätten</i> (Zviedrija) — <i>Åklagaren/Hans Åkerberg Fransson</i>	14
2011/C 72/25	Lieta C-619/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 29. decembrī iesniedza Augstākās tiesas Senāts (Latvijas Republika) — <i>Trade Agency Ltd/Seramico Investments Ltd</i>	15
2011/C 72/26	Lieta C-620/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 27. decembrī iesniedza <i>Kammarrätten I Stockholm</i> — <i>Migrationsöverdomstolen</i> (Zviedrija) — <i>Migrationsverket/Nuriye Kastrati, Valdrina Kastrati, Valdrin Kastrati</i>	15
2011/C 72/27	Lieta C-621/10: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 29. decembrī iesniedza <i>Administrativen sad Varna</i> (Bulgārija) — <i>ADSITS "Balkan and Sea properties"/Varnas "Sūdzību un izpildes pārvaldības" direkcijas direktors</i> (Direktor na Direkcia "Obzhalovane i upravlenie naizpalnenieto" — <i>Varna</i>)	15
2011/C 72/28	Lieta C-624/10: Prasība, kas celta 2010. gada 21. decembrī — Eiropas Komisija/Francijas Republika	16
2011/C 72/29	Lieta C-628/10 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturta palāta) 2010. gada 27. oktobra spriedumu lietā T-24/05 <i>Alliance One International, Inc., Standard Commercial Tobacco Co., Inc., Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd</i> /Eiropas Komisija 2010. gada 29. decembrī iesniedza <i>Alliance One International, Inc., Standard Commercial Tobacco Company, Inc.</i>	17

Vispārējā tiesa

2011/C 72/30	Lieta T-370/10 R: Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2011. gada 24. janvāra rīkojums — <i>Rubinetterie Teorema</i> /Komisija (Pagaidu noregulējums — Konkurence — Komisijas lēmums, ar kuru uzlikts naudas sods — Bankas garantija — Pieteikums par piemērošanas apturēšanu — Finansiāls kaitējums — Ārkārtēju apstākļu neesamība — Steidzamības neesamība) 18	18
2011/C 72/31	Lieta T-567/10: Prasība, kas celta 2010. gada 16. decembrī — <i>Vivendi</i> /Komisija 18	18
2011/C 72/32	Lieta T-568/10: Prasība, kas celta 2010. gada 16. decembrī — <i>Vivendi</i> /Komisija 19	19
2011/C 72/33	Lieta T-572/10: Prasība, kas celta 2010. gada 21. decembrī — Komisija/ <i>Commune de Millau</i> 19	19
2011/C 72/34	Lieta T-589/10: Prasība, kas celta 2010. gada 29. decembrī — <i>Just Music Fernsehbetrieb</i> /ITSB — <i>France Télécom</i> (“Jukebox”) 20	20
2011/C 72/35	Lieta T-590/10: Prasība, kas celta 2010. gada 27. decembrī — <i>Thesing</i> un <i>Bloomberg Finance</i> /ECB ... 20	20
2011/C 72/36	Lieta T-595/10: Prasība, kas celta 2010. gada 17. decembrī — <i>Zenato</i> /ITSB — <i>Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona</i> (“RIPASSA”) 21	21
2011/C 72/37	Lieta T-599/10: Prasība, kas celta 2010. gada 29. decembrī — <i>Eurocool Logistik</i> /ITSB — <i>Lenger</i> (“EUROCOOL”) 22	22
2011/C 72/38	Lieta T-4/11: Prasība, kas celta 2011. gada 7. janvārī — <i>Export Development Bank of Iran</i> /Padome 22	22
2011/C 72/39	Lieta T-5/11: Prasība, kas celta 2011. gada 7. janvārī — <i>Export Development Bank of Iran</i> /Padome 23	23
2011/C 72/40	Lieta T-6/11 P: Apelācijas sūdzība, ko par Civildienesta tiesas 2010. gada 28. oktobra spriedumu lietā F-9/09 <i>Vicente Carbajosa</i> u.c./Komisija 2011. gada 5. janvārī iesniedza Eiropas Komisija 24	24
2011/C 72/41	Lieta T-8/11: Prasība, kas celta 2011. gada 7. janvārī — <i>Bank Kargoshaei</i> un citi/Padome 24	24
2011/C 72/42	Lieta T-9/11: Prasība, kas celta 2011. gada 6. janvārī — <i>Air Canada</i> /Komisija 25	25
2011/C 72/43	Lieta T-15/11: Prasība, kas celta 2011. gada 6. janvārī — <i>Sina Bank</i> /Padome 26	26
2011/C 72/44	Lieta T-16/11: Prasība, kas celta 2011. gada 14. janvārī — <i>Nīderlandes Karaliste</i> /Eiropas Komisija ... 27	27

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs (<i>turpinājums</i>)	Lappuse
2011/C 72/45	Lieta T-22/11: Prasība, kas celta 2011. gada 19. janvārī — <i>Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband</i> /Komisija	28
2011/C 72/46	Lieta T-26/11: Prasība, kas celta 2011. gada 18. janvārī — <i>Fraas/ITSB</i> (rūtiņu raksts melnā, smilškrāsā, brūnā, tumši sarkanā un pelēkā krāsā)	29
2011/C 72/47	Lieta T-27/11: Prasība, kas celta 2011. gada 21. janvārī — <i>Rheinischer Sparkassen- und Giroverband</i> /Eiropas Komisija	29
2011/C 72/48	Lieta T-28/11: Prasība, kas celta 2011. gada 23. janvārī — <i>Koninklijke Luchtvaart Maatschappij</i> /Komisija	30
2011/C 72/49	Lieta T-31/11: Prasība, kas celta 2011. gada 20. janvārī — <i>Fraas/ITSB</i> (rūtiņu raksts rozā, violetā, smilškrāsā un tumši pelēkā krāsā)	32
2011/C 72/50	Lieta T-38/11: Prasība, kas celta 2011. gada 21. janvārī — <i>Cathay Pacific Airways</i> /Komisija	32
2011/C 72/51	Lieta T-389/09: Vispārējās tiesas 2011. gada 10. janvāra rīkojums — <i>Labate</i> /Komisija	33
2011/C 72/52	Lieta T-198/10: Vispārējās tiesas 2011. gada 12. janvāra rīkojums — <i>Maximuscle/ITSB</i> — <i>Foreign Supplement Trademark</i> ("GAKIC")	33

Eiropas Savienības Civildienesta tiesa

2011/C 72/53	Lieta F-121/07: Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2011. gada 20. janvāra spriedums — <i>Strack</i> /Komisija (Civildienests — Ierēdņi — Piekļuve dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — Civildienesta tiesas kompetence — Pieņemamība — Nelabvēlīgs akts)	34
2011/C 72/54	Lieta F-132/07: Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2011. gada 20. janvāra spriedums — <i>Strack</i> /Komisija (Civildienests — Ierēdņi — Civildienesta noteikumu 17., 17.a. un 19. pants — Lūgums atļaut izsniegt dokumentus — Lūgums atļaut publicēt tekstu — Lūgums atļaut izmantot konstatējumus valsts tiesās — Pieņemamība)	34
2011/C 72/55	Lieta F-106/10: Prasība, kas celta 2010. gada 22. oktobrī — <i>Gross u.c./Tiesa</i>	34
2011/C 72/56	Lieta F-113/10: Prasība, kas celta 2010. gada 2. novembrī — <i>AT/EACEA</i>	35
2011/C 72/57	Lieta F-120/10: Prasība, kas celta 2010. gada 15. novembrī — <i>AR</i> /Komisija	35
2011/C 72/58	Lieta F-127/10: Prasība, kas celta 2010. gada 15. decembrī — <i>Bömcke/EIB</i>	36

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs (<i>turpinājums</i>)	Lappuse
2011/C 72/59	Lieta F-1/11: Prasība, kas celta 2011. gada 6. janvārī — <i>Soukup</i> /Komisija	36
2011/C 72/60	Lieta F-2/11: Prasība, kas celta 2011. gada 7. janvārī — <i>Descamps</i> /Komisija	36

Labojumi

2011/C 72/61	Paziņojuma Oficiālajā Vēstnesī lietā T-507/10 labojums (OV C 13, 15.1.2011., 28. lpp.)	38
--------------	--	----

IV

(Paziņojumi)

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA

*(2011/C 72/01)***Eiropas Savienības Tiesas pēdējā publikācija *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī***

OV C 63, 26.2.2011.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 55, 19.2.2011.

OV C 46, 12.2.2011.

OV C 38, 5.2.2011.

OV C 30, 29.1.2011.

OV C 13, 15.1.2011.

OV C 346, 18.12.2010.

Šie teksti pieejami arī

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (sestā palāta) 2010. gada 16. marta spriedumu lietā T-530/09 *Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată Srl (Seacid)*/Eiropas Parlaments un Eiropas Savienības Padome 2010. gada 27. maijā iesniedza *Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată Srl (Seacid)*

(Lieta C-266/10 P)

(2011/C 72/02)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: *Sistemul electronic de arhivare, criptare și indexare digitalizată Srl (Seacid)* (pārstāvis — N.O. Curelea, avocat)

Citi lietas dalībnieki: Eiropas Parlaments, Eiropas Savienības Padome

Tiesa (septītā palāta) ar 2010. gada 22. oktobra rīkojumu ir atzinusi apelācijas sūdzību par nepieņemamu.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 23. novembrī iesniedza *Bundesverwaltungsgericht (Vācija)* — *Deutsches Weintor eG/Land Rheinland-Pfalz*

(Lieta C-544/10)

(2011/C 72/03)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa*Bundesverwaltungsgericht***Lietas dalībnieki pamata procesā**Prasītāja: *Deutsches Weintor eG*Atbildētāja: *Land Rheinland-Pfalz***Prejudiciālie jautājumi**

1) Vai veselīguma norāde Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 1924/2006 par uzturvērtības un veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem ⁽¹⁾, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas 2010. gada 9. februāra Regulu (ES) Nr. 116/2010 ⁽²⁾, 4. panta 3. punkta pirmā teikuma, skatot to kopā ar 2. panta 2. punkta 5) apakšpunktu, vai 10. panta 3. punkta izpratnē prasa labvēlīgu uzturvērtību vai fizioloģisku ietekmi, kuras mērķis ir fiziskā stāvokļa ilgstoša uzlabošana, vai ir pietiekama arī pagaidu ietekme, proti, kas attiecas tikai uz pārtikas produkta patēriņa un sagremošanas laiku?

2) Gadījumā, ja jau apgalvojums par pagaidu labvēlīgu ietekmi vien var būt norāde uz veselīgumu:

Vai pieņemumam, ka tādu ietekmi pamato vielas neesamība vai samazināts daudzums regulas 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta un preambulas 15. apsvēruma izpratnē, pietiek ar to, ka ar norādi tiek vienīgi apgalvots, ka tāda veida pārtikas produktiem kopumā raksturīgā, bieži par kaitīgu uzskatītā ietekme konkrētajā gadījumā ir niecīga?

3) Gadījumā, ja uz 2. jautājumu atbilde ir apstiprinoša:

Vai šajā gadījumā aplūkotās šķirnes reklāmas ar veselīguma norādi pilnīgs aizliegums vīna ražotājam vai tirgotājam ar nosacījumu, ka šī norāde ir pareiza, ir saderīgs ar Līguma par Eiropas Savienību 2007. gada 13. decembra redakcijā ⁽³⁾ 6. panta 1. punkta pirmo daļu, skatot to kopā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 2007. gada 12. decembra redakcijā (OV C 303, 1. punkts) 15. panta 1. punktu (brīvība izvēlēties profesiju) un 16. pantu (brīvība veikt uzņēmējdarbību)?

⁽¹⁾ OV L 404, 9. lpp.⁽²⁾ OV L 37, 16. lpp.⁽³⁾ OV C 303, 1. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2010. gada 9. septembra spriedumu lietā T-300/07 *Evropaīki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE*/Eiropas Komisija 2010. gada 26. novembrī iesniedza *Evropaīki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE*

(Lieta C-560/10 P)

(2011/C 72/04)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Evropaīki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE* (pārstāvji — N. Korogiannakis, M. Dermitzakis, Attorneys at Law)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas spriedumu;
- atcelt Komisijas (ĢD ENTR) lēmumu noraidīt apelācijas sūdzības iesniedzēja piedāvājumu, kas tika iesniegts, atbildot uz paziņojuma par atklātu konkursu ENTR/05/078 — TAVA EIROPA 1. daļu (Rediģēšana un tulkošana) par portāla “Tava Eiropa” vadību un uzturēšanu (OV 2006/S 143-153057), un piešķirt līguma slēgšanas tiesības citam pretendētam;
- nodot lietu Vispārējai tiesai, lai tā pārbaudītu atlikušos jautājumus saistībā ar abām konkursa daļām, tostarp prasību atlīdzināt zaudējumus, ko Vispārējā tiesa vēl nav izskatījusi;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un pārējos izdevumus, tostarp tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē, arī tad, ja šī apelācijas sūdzība tiek noraidīta, kā arī tiesāšanās izdevumus sakarā ar šo apelācijas sūdzību, ja tā ir pamatota.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un kļūdaini interpretējusi Finanšu regulas⁽¹⁾ 100. panta 2. punktu un īstenošanas noteikumu 149. pantu, jo ir pieļāvusi, ka, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējas piedāvājums nesasniedza 70 % no robežvērtības, Komisija likumīgi neinformēja apelācijas sūdzības iesniedzēju par konkursā uzvarējušā pretendenta nopelniem. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka spriedums neesot pietiekami pamatots, jo Vispārējā tiesa neesot rūpīgi un individuāli izskatījusi iebildi par pārskatāmības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 25. jūnija Regula (EK, *Euratom*) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 248, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2010. gada 9. septembra spriedumu lietā T-387/08 *Evropaīki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE*/Eiropas Komisija 2010. gada 26. novembrī iesniedza *Evropaīki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE*

(Lieta C-561/10 P)

(2011/C 72/05)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Evropaīki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE* (pārstāvji — N. Korogiannakis, M. Dermitzakis, advokāti)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas spriedumu;
- atcelt OPOCE (Eiropas Savienības Publikāciju birojs) lēmumu noraidīt prasītājas piedāvājumu un piešķirt šā līguma slēgšanas tiesības citam pretendētam, kā arī atlīdzināt zaudējumus;
- nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā izskata neatrisinātus jautājumus saistībā ar abām daļām, kā arī prasījumu par zaudējumu atlīdzību, ko Vispārējā tiesa vēl nav izskatījusi;
- piespriest OPOCE atlīdzināt visus tiesāšanās un citus izdevumus, tostarp tos, kas radušies sākotnējā procedūrā, pat tad, ja šī apelācijas sūdzība tiks noraidīta, kā arī tiesāšanās izdevumus, kas radušies saistībā ar šo apelācijas sūdzību, ja tā tiks apmierināta.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un nepareizi interpretējusi Finanšu regulas⁽¹⁾ 100. panta 2. punktu, kā arī īstenošanas kārtības 149. pantu, nospriežot, ka, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējas piedāvājums nav sasniedzis robežlielumu 70 % apmērā, Komisija ir rīkojusies pamatoti, nepaziņojot tai uzvarējušā pretendenta piedāvājuma relatīvas priekšrocības. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka spriedumā neesot sniegts pietiekams pamatojums, jo Vispārējā tiesa neesot rūpīgi un individuāli izvērtējusi prasības pamatu, kas saistīts ar pārskatāmības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu.

Tāpat apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu, jo, neraugoties uz to, ka tā ir atzinusi, ka apstrīdētajā lēmumā ietvertās piezīmes attiecībā uz daudziem apakškritērijiem bija neskaidas un vispārīgas un nevarēja izskaidrot prasītājas piedāvājumam piešķirtās novērtējuma atzīmes, un ka apstrīdētajā lēmuma nav sniegts pietiekams pamatojums attiecībā uz konkrētiem piešķiršanas apakškritērijiem, tā esot secinājusi, ka "pamatojums attiecībā uz vairākiem citiem kritērijiem un apakškritērijiem ir pietiekams". Turklāt Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu pienākuma norādīt pamatojumu interpretācijā, uzskatot, ka dažas Novērtēšanas komisijas piezīmes bija pietiekamas, lai tiktu izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, un neesot rūpīgi izvērtējusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus par pārskatāmības un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu, kā arī nav sniegusi individuālu un pietiekamu pamatojumu saistībā ar šiem argumentiem.

(¹) Padomes 2002. gada 25. jūnija Regula (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienu vispārējam budžetam (OV L 248, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 2. decembrī iesniedza Bundesverwaltungsgericht (Vācija) — Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung/Pfeifer&Langen Kommanditgesellschaft

(Lieta C-564/10)

(2011/C 72/06)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesverwaltungsgericht

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

Atbildētāja: Pfeifer&Langen Kommanditgesellschaft

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai regulas (¹) 3. pants ir piemērojams arī tādu procentu prasījumu noilgumam, kas saskaņā ar valsts tiesībām ir maksājami, atmaksājot pārkāpuma rezultātā nelikumīgi iegūtu labumu?
- 2) Ja uz pirmo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši: Vai saskaņā ar regulas 3. panta 3. punktu noteiktajā [termiņu] salīdzinājumā ir jāieskaita tikai termiņa ilgums vai jāņem vērā arī valsts noteikumi, saskaņā ar kuriem termiņa sākums, neizvirzot nekādas citas prasības, tiek attālināts uz tā kalendārā gada beigām, kurā (šeit: procentu) prasījums rodas?

- 3) Vai noilguma termiņu arī attiecībā uz procentu prasījumiem sāk skaitīt no pārkāpuma izdarīšanas vai nepārtraukta vai vairākkārtēja pārkāpuma beigšanās brīža, pat ja procentu prasījumi attiecas tikai uz vēlāku laika periodu un tādēļ rodas tikai vēlāk? Vai nepārtrauktu vai vairākkārtēju pārkāpumu gadījumā noilguma sākums ar regulas 3. panta 1. punkta otro daļu arī attiecībā uz procentu prasījumiem tiek attālināts uz pārkāpuma beigšanās brīdi?
- 4) Kad saskaņā ar regulas 3. panta 1. punkta trešās daļas otro teikumu beidzas atbildīgās iestādes lēmuma, ar kuru tiek konstatēts strīdīgais (šeit: procentu) prasījums, pārtraucošais raksturs?

(¹) Padomes 1995. gada 18. decembra Regula (EK, Euratom) Nr. 2988/95 par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību (OV L 312, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 8. decembrī iesniedza Tribunal administratif de Saint-Denis de la Réunion (Francija) — Clément Amedee/Garde des sceaux, Ministre de la justice et des libertés, Ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'État

(Lieta C-572/10)

(2011/C 72/07)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Tribunal administratif de Saint-Denis de la Réunion

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Clément Amedee

Atbildētāji: Garde des sceaux, Ministre de la justice et des libertés, Ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l'État

Prejudiciālie jautājumi

- 1) vai kārtību, kas ieviesta saskaņā ar Civilo un militāro pensiju kodeksa L.12. panta b) apakšpunkta noteikumiem, ar grozījumiem, kas veikti saskaņā ar 2003. gada 21. augusta likuma 48. panta noteikumiem, un saskaņā ar tā paša kodeksa R.13. panta noteikumiem, kas grozīti ar 2003. gada 26. decembra dekrēta 6. panta noteikumiem, var uzskatīt par tādu, kas rada netiešu diskrimināciju Līguma par Eiropas Savienību 157. panta izpratnē bērnu bioloģiskajiem vecākiem, ņemot vērā vīriešu daļu, kas varētu izpildīt nosacījumu par darba pārtraukšanu vismaz uz diviem mēnešiem, it īpaši tādēļ, ka nepastāv normatīvs ietvars, kas ļautu viņiem izpildīt šo nosacījumu, izmantojot apmaksātu atvaļinājumu?

- 2) ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga, vai šādi ieviestu minēto netiešo diskrimināciju var leģitimēt saskaņā ar Nolīguma, kas pievienots 14. protokolam, par sociālo politiku, 6. panta 3. punktu?
- 3) ja atbilde uz otro jautājumu ir noliedzīga, vai Direktīvas Nr. 79/7/EEK⁽¹⁾ noteikumi liedz atstāt spēkā Civilo un militāro pensiju kodeksa L.12. panta b) apakšpunktu un R.13. pantu, un visbeidzot?
- 4) ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša un atbilde uz otro un trešo jautājumu ir noliedzīga, vai minēto pantu noteikumi ir apstrīdami vienīgi saistībā ar to radīto diskrimināciju vai diskrimināciju, kas izpaužas kā neiespējamība abu dzimumu ierēdņiem izmantot attiecīgās iespējas?

(¹) Padomes 1978. gada 19. decembra Direktīva 79/7/EEK par pakāpenisku vienlīdzīgas attieksmes principa pret vīriešiem un sievietēm īstenošanu sociālā nodrošinājuma jautājumos (OV 1979, L 6, 24. lpp.).

Prasība, kas celta 2010. gada 9. decembrī — Eiropas Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-574/10)

(2011/C 72/08)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — G. Wilms un C. Zadra, pārstāvji)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka atbildētāja nav izpildījusi pienākumus, kas paredzēti Direktīvas 2004/18/EK⁽¹⁾ 2., 9. un 20. pantā kopā ar 23.-55. pantu, jo *Niedernhausen* pašvaldība ir piešķirusi līguma slēgšanas tiesības par arhitektūras pakalpojumiem *Autalhalle* remontam bez Eiropas mēroga uzaicinājuma iesniegt piedāvājumu procedūras;
- piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šīs prasības priekšmets ir atlīdzības līgumi par arhitektūras pakalpojumiem, ko *Niedernhausen* pašvaldība kā publiska līgumslēdzēja iestāde ir noslēgusi ar kādu inženieru biroju. Lai gan atbilstošie arhitektūras pakalpojumi attiecas uz vienu būvpro-

jektu, proti, *Autalhalle* remontu, tie tomēr dalītā veidā — kā plānošanas pakalpojumi atsevišķām ēkas daļām — ir uzticēti vienam inženieru birojam, neistenojot līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru Eiropas mērogā. Arī līgumu vērtība ir attiecīgi noteikta dalīti, katram atsevišķam līgumam.

Šie arhitektūras līgumi ir atlīdzības līgumi par pakalpojumu sniegšanu Direktīvas 2004/18/EK 2. panta 1. punkta d) apakšpunkta nozīmē. Arhitektūras pakalpojumiem ir prioritāri pakalpojumi saskaņā ar Direktīvas II A pielikuma 12. kategoriju.

Komisija uzskata, ka saistībā ar minētajiem plānošanas pakalpojumiem jautājums ir par vienotu publiskā iepirkuma procedūru, kuras sadalīšanai atsevišķos līgumos nav konstatējami nekādi objektīvi iemesli. Jautājums esot par daļējiem pakalpojumiem vienas ēkas remonta projektā, kas kopēji iecerēts, apstiprināts un īstenots. Tie sniegti ar šo vienoto mērķi un starp tiem ir cieša telpiska, ekonomiska un funkcionāla saikne. Tāpēc līguma vērtību vajadzējis noteikt pēc kopējās saistībā ar remontu izmantoto arhitektūras pakalpojumu vērtības. Šajā gadījumā līguma vērtība būtu pārsniegusi Direktīvas 2004/18/EK 7. panta B daļā minēto robežvērtību, un arhitektūras līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas [procedūrai] būtu vajadzējis notikt Eiropas mērogā.

Pats *Autalhalle* ar būvniecību saistītais remonts atbilstot vienotam būvniecības līgumam Eiropas publiskā iepirkuma tiesību nozīmē. Tas vismaz lielā mērā liecinot, ka arī atbilstošā plānošana ir uzskatāma par vienotu publisko iepirkumu. Ja arhitektūras pakalpojumi, kā šajā lietā, ir saistīti ar vienotu būvniecības līgumu un to saturu noteic plānotais būvprojekts, tad neesot nekāda saprotama iemesla izvēlēties citu aprēķina veidu. Tādā gadījumā arhitektūras pakalpojumi zināmā mērā esot blakuspakalpojumi būvniecības pakalpojumam. Pēc Komisijas uzskatiem, nav saprotams, kāpēc vienotam būvniecības pakalpojumam būtu vajadzīgi arhitektūras pakalpojumi, kas nav vienoti.

Tiesa uzskata, ka atsevišķo līguma sastāvdaļu vienota ekonomiska un tehniska funkcija norāda uz to, ka jautājums ir par vienotu publiskā iepirkuma procedūru. Minētais funkcionālais uztveres kritērijs esot izstrādāts attiecībā uz būvniecības līgumiem; Komisija tomēr uzskata, ka tas ir spēkā arī attiecībā uz pakalpojumu līgumiem. Plānošanas pakalpojumu ekonomiskās un tehniskās vienotības kritērijs saistībā ar atsevišķu ēkas daļu šajā gadījumā esot izpildīts, jo jautājums ir par vienas ēkas remontu.

Gandrīz katrs līgumu sadalījums esot pretrunā Direktīvas lieterīgajai iedarbībai. Tā rezultātā bieži vien tiekot mākslīgi pārsniegta robežvērtība un tādējādi ierobežota [Direktīvas] piemērošanas joma. Tiesa pastāvīgajā judikatūrā uzsverot direktīvu

par valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu svarīgumu saistībā ar brīvu pakalpojumu apriti un brīvu konkurenci Savienības mērogā. Vienotu pakalpojumu līgumu ļaunprātīga un nepamatota "saskaldīšana" apdraudētu šos mērķus.

Arī ar budžetu saistīti iemesli būvniecības posmu sadalīšanai nevar būt pamats vienotas līguma vērtības mākslīgai sadalīšanai. Vienotu publisko iepirkumu, ko tikai ar budžetu saistītu iemeslu dēļ īsteno vairākos posmos, tikai šī iemesla dēļ vien uzskatīt par vairākiem līgumiem un tādējādi izslēgt to no Direktīvas piemērošanas jomas, būtu pretrunā Eiropas publiskā iepirkuma direktīvu mērķim. Turklāt Direktīvas 9. panta 3. punktā ir aizliegta šāda vienota publiskā iepirkuma mākslīga sadalīšana.

Īsumā, ir jāatzīst, ka jautājums saistībā ar minētajiem līgumiem ir par vienotu publisko iepirkumu, kura vērtība līgumu noslēgšanas tiesību piešķiršanas brīdī pārsniedza Direktīvā noteikto robežvērtību. Tādējādi par šo līgumu vajadzēja notikt līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrai Eiropas mērogā, un tā slēgšanas tiesības vajadzēja piešķirt saskaņā ar Direktīvā paredzētajām procedūrām. Tas neesot noticis, un tādējādi atbildētāja esot pārkāpusi Direktīvu 2004/18/EK.

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīva 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru (OV L 134, 114. lpp.).

Prasība, kas celta 2010. gada 9. decembrī — Eiropas Komisija/Ungārijas Republika

(Lieta C-575/10)

(2011/C 72/09)

Tiesvedības valoda — ungāru

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — D. Kukovec un A. Sipos)

Atbildētāja: Ungārijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka Ungārijas Republika, nenodrošinādama, ka publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās komersanti vajadzības gadījumā var atsaukties uz citu juridisko personu spējām neatkarīgi no to starpā esošo attiecību

juridiskās iedabas, nav izpildījusi Direktīvas 2004/18/EK (¹) 47. panta 2. punktā un 48. panta 3. punktā, kā arī Direktīvas 2004/17/EK (²) 54. panta 5. un 6. punktā paredzētos pienākumus;

— piespriest Ungārijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Gan Direktīvā 2004/17, gan Direktīvā 2004/18 pretendentiem publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās tiek paredzēta iespēja savas atbilstības un atlases kritēriju izpildes apliecināšanai atsaukties uz citu juridisko personu spējām neatkarīgi no to starpā esošo attiecību juridiskās iedabas.

Pēc Komisijas domām, attiecīgajām minēto direktīvu tiesību normām neatbilst Ungārijas tiesiskais regulējums, kurā noteiktu atbilstības kritēriju gadījumā pretendentiem tiek ļauts tādu citu juridisku personu, kuras tieši nepiedalās līguma izpildē, resursus izmantot tikai tad, ja šajās juridiskajās personās tiem pieder vairākuma līdzdalība, kas tiem ļauj tajās īstenot savu ietekmi. Tādējādi gadījumā, ja šīs juridiskās personas kā apakšuzņēmēji nepiedalās līguma izpildē, apstrīdētajā valsts tiesiskajā regulējumā ir noteikts papildu nosacījums, lai publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā pretendents varētu atsaukties uz šādu juridisku personu spējām.

Direktīvu tiesību normas ir nepārprotamas, proti, neprasot, lai resursus atvēlošās juridiskās personas būtu tieši iesaistītas līguma izpildē, tajās tiek prasīts, lai valsts tiesiskajā regulējumā tiktu nodrošināta iespēja atsaukties uz šo juridisko personu resursiem *neatkarīgi no* pretendenta un šo juridisko personu starpā esošo attiecību *juridiskās iedabas*. Vienīgā prasība ir tāda, lai pretendents spētu līgumslēdzējam iestādēm apliecināt, ka tā rīcībā patiešām būs līguma izpildei vajadzīgie resursi.

Taču, kā turpinājumā norāda Komisija, Ungārijas tiesiskajā regulējumā, par kuru celta šī prasība, pretendentu iespējas šajā ziņā tiek ierobežotas, un tiem praksē neatliek nekas cits kā minētos resursus nodrošinošās juridiskās personas iesaistīt līguma izpildē kā apakšuzņēmējus, ja vien jau sākotnēji tiem šajās juridiskajās personās nepieder vairākuma līdzdalība, kas tiem ļauj tajās īstenot savu ietekmi.

Komisija apgalvo, ka nopelto valsts tiesisko regulējumu nevarot pamatot ar mērķi izskaust darbības, kas vērstas uz publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas noteikumu apiešanu, jo uz šādu mērķi nevar atsaukties, lai pamatotu tādu Savienības tiesiskajam regulējumam par publiskā iepirkuma līgumu slēgšanu pretrunā esošu tiesību normu, ar kuru nesamērīgi tiek ierobežotas procesuālās tiesības un pienākumi, kas izriet no direktīvām. Protams, ka dalībvalstīm ir iespēja direktīvās noteiktajās robežās izlemt, kādā veidā pretendentiem jāapliecina, ka to rīcībā patiešām būs citu juridisku personu resursi, tomēr tām tas jā dara, nekādi nešķirojot atkarībā no attiecību ar šādām juridiskajām personām juridiskās iedabas.

Komisija noraida Ungārijas Republikas tēzi, ka juridiska persona, kura nepiedalās līguma izpildē, nevarot apliecināt savu atbilstību atlases kritēriju minimumam attiecībā uz spēju līguma izpildes laikā faktiski nodot rīcībā vajadzīgos resursus. Šajā ziņā Komisija uzsver, ka Direktīvas 2004/18/EK 48. panta 3. punktā ir skaidri noteikts, ka pretendents var apliecināt, ka tā rīcībā ir citu juridisku personu resursi “uzrādot minēto juridisko personu apņemšanās rakstu par vajadzīgo resursu nodošanu komersanta rīcībā”. No iepriekš minētā izriet, ka savus resursus rīcībā nododošā juridiska persona var apliecināt, ka tai pieder līguma izpildes brīdī rīcībā nododamie resursi, bez vajadzības tieši piedalīties līguma izpildē.

Visbeidzot, Komisija norāda, ka apstrīdētā valsts tiesiskā regulējuma rezultātā varot tikt diskriminēti ārvalstu pretendenti. Lai arī atbilstīgie Ungārijas tiesību akti ir piemērojami visiem pretendentiem, faktiski ar tiem iespējas piedalīties piedāvājumu iesniegšanā tiek ierobežotas it īpaši ārvalstu pretendentu gadījumā, ņemot vērā, ka tiem līguma izpildes vietā nemēdz būt visi šīm nolūkam vajadzīgie resursi, un tādēļ publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas procedūrās tie ir spiesti biežāk nekā Ungārijas pretendenti atsaukties uz ar tiem nesaistītu vietējo komersantu spējām.

- (¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīva 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru (OV L 134, 114. lpp., OV Īpašais izdevums latviešu valodā: 6. nod., 7. sēj., 132. lpp.).
- (²) Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīva 2004/17/EK, ar ko koordinē iepirkuma procedūras, kuras piemēro subjekti, kas darbojas ūdensapgādes, enerģētikas, transporta un pasta pakalpojumu nozarēs (OV L 134, 1. lpp., OV Īpašais izdevums latviešu valodā: 6. nod., 7. sēj., 19. lpp.).

Prasība, kas celta 2010. gada 10. decembrī — Eiropas Komisija/Belģijas Karaliste

(Lieta C-577/10)

(2011/C 72/10)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — E. Traversa un C. Vrignon)

Atbildētāja: Belģijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

— konstatēt, ka, pieņemot 2006. gada 27. decembra Likuma-programmas (I) (¹) redakcijā, kas ir spēkā no 2007. gada 1.

aprīļa, 137. panta 8. punktu, 128. panta trešo ievilkumu, 153. pantu un 157. panta 3. punktu, Belģijas Karaliste nav izpildījusi Līguma par Eiropas Savienības darbību 56. pantā paredzētos pienākumus;

— piespriest Belģijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību Komisija apgalvo, ka valsts tiesiskais regulējums, kurā neatkarīgajiem pakalpojumu sniedzējiem, kas reģistrēti citās dalībvalstīs un vēlas pagaidu kārtā sniegt pakalpojumus Belģijā, ir paredzēts pienākums iesniegt iepriekšēju deklarāciju (t.s. “Limosas” deklarācija), ir šķērslis pakalpojumu sniegšanas brīvībai.

Komisija vispirms norāda, ka apstrīdētās normas ir diskriminējoša rakstura ierobežojums, jo, pirmkārt, tās nosaka attiecīgajiem neatkarīgajiem pakalpojumu sniedzējiem būtiskas un atturošas papildu administratīvās formalitātes un, otrkārt, tās rada kontroles sistēmu, kas attiecas vienīgi uz citā dalībvalstī reģistrētajiem pakalpojumu sniedzējiem, bez šādu atšķirīgu attieksmi attaisnojošiem objektīviem iemesliem.

Turpinājumā prasītāja atsaucas uz faktu, ka šis pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums pat gadījumā, ja tas nebūtu diskriminējošs, nav attaisnojams, ņemot vērā ne vispārējo interešu mērķus, ne sociālā nodrošinājuma sistēmas finanšu līdzsvara nodrošināšanu, ne krāpšanas novēršanu, ne darba ņēmēju aizsardzību.

(¹) 2006. gada 28. decembra *Moniteur belge*, 75178. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 6. decembrī iesniedza Hoge Raad der Nederlanden (Nīderlande) — Staatssecretaris van Financiën/L.A.C. van Putten

(Lieta C-578/10)

(2011/C 72/11)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Staatssecretaris van Financiën

Atbildētājs: L.A.C. van Putten

Prejudiciālie jautājumi

Vai tad, ja saistībā ar transportlīdzekļa ekspluatācijas ceļu tīklā dalībvalsts teritorijā uzsākšanu gadījumā, ja šis transportlīdzeklis ir reģistrēts citā dalībvalstī, to ir aizdevis šīs citās dalībvalsts iedzīvotājs un to izmanto pirmās minētās dalībvalsts iedzīvotājs braukšanai šīs [pirmās] dalībvalsts teritorijā, dalībvalsts piemēro nodokli, runa ir par situāciju, kurai, ņemot vērā EKL 18. pantu (tagad — LESD 21. pants), ir piemērojamas Kopienas tiesības?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 8. decembrī iesniedza Hoge Raad der Nederlanden (Nīderlande) — Staatssecretaris van Financiën/P. Mook

(Lieta C-579/10)

(2011/C 72/12)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Staatssecretaris van Financiën

Atbildētājs: P. Mook

Prejudiciālie jautājumi

Vai tad, ja saistībā ar transportlīdzekļa ekspluatācijas ceļu tīklā dalībvalsts teritorijā uzsākšanu gadījumā, ja šis transportlīdzeklis ir reģistrēts citā dalībvalstī, to ir aizdevis šīs citās dalībvalsts iedzīvotājs un pirmās minētās dalībvalsts iedzīvotājs to izmanto braukšanai privātos nolūkos starp šīm divām dalībvalstīm, dalībvalsts piemēro nodokli, runa ir par situāciju, kurai, ņemot vērā EKL 18. pantu (tagad — LESD 21. pants), ir piemērojamas Kopienas tiesības?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 9. decembrī iesniedza Hoge Raad der Nederlanden (Nīderlande) — Staatssecretaris van Financiën/G. Frank

(Lieta C-580/10)

(2011/C 72/13)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Staatssecretaris van Financiën

Atbildētājs: G. Frank

Prejudiciālie jautājumi

Vai tad, ja saistībā ar transportlīdzekļa ekspluatācijas ceļu tīklā dalībvalsts teritorijā uzsākšanu gadījumā, ja šis transportlīdzeklis ir reģistrēts citā dalībvalstī, to ir aizdevis šīs citās dalībvalsts iedzīvotājs, un persona, kas dzīvo pirmajā minētajā dalībvalstī, bet kurai ir citas dalībvalsts pilsonībā, to izmanto braukšanai privātos nolūkos pirmās dalībvalsts teritorijā, dalībvalsts piemēro nodokli, runa ir par situāciju, kurai, ņemot vērā EKL 18. pantu (tagad — LESD 21. pants), ir piemērojamas Kopienas tiesības?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 13. decembrī iesniedza Amtsgericht Köln (Vācija) — Emeka Nelson, Bill Chinazo Nelson, Brian Cheimezie Nelson/Deutsche Lufthansa AG

(Lieta C-581/10)

(2011/C 72/14)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Amtsgericht Köln

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: Emeka Nelson, Bill Chinazo Nelson, Brian Cheimezie Nelson

Atbildētājs: Deutsche Lufthansa AG

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai saistībā ar Regulas 7. pantā minētajām tiesībām saņemt kompensāciju runa ir par zaudējumiem, kas nav faktiskā kaitējuma kompensācija, 1999. gada 28. maija Monreālas Konvencijas par dažu starptautisko gaisa pārvadājumu noteikumu unifikāciju (MK) 29. panta 2. teikuma izpratnē?
- 2) Kāda saikne atbilstoši EKT 2009. gada 19. novembra spriedumam lietā C-402/07 ir starp tiesībām saņemt kompensāciju, kas atvasinātas no 7. panta, ja pasažieris savu galamērķi sasniedz ne agrāk kā trīs stundas pēc plānotā ierašanās laika, un MK 19. pantā neregulētām tiesībām uz zaudējumu atlīdzību par kavējumu, ievērojot neatgūstamību saskaņā ar MK 29. pantu?

3) Cik saderīgs ir EKT 2009. gada 19. novembra sprieduma lietā C-402/07 pamatā esošais interpretācijas kritērijs, saskaņā ar kuru tiesības saņemt kompensāciju atbilstoši Regulas 7. pantam ir attiecinātas arī uz gadījumiem, kad lidmašīna kavējas, ar interpretācijas kritēriju, ko EKT Regulai piemēro savā 2006. gada 10. janvāra spriedumā lietā C-344/04?

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2010. gada 30. septembra spriedumu lietā T-85/09 Yassin Abdullah Kadi/Eiropas Komisija 2010. gada 13. decembrī iesniedza Eiropas Komisija

(Lieta C-584/10 P)

(2011/C 72/15)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji — P. Hetsch, S. Boelaert, E. Paasivirta un M. Konstantinidis)

Pārējie lietas dalībnieki: Yassin Abdullah Kadi, Eiropas Savienības Padome, Francijas Republika, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— pilnībā atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— kā nepamatotu noraidīt Jasina Abdullā Kadi [Yassin Abdullah Kadi] prasību atcelt Komisijas Regulu Nr. 1190/2008⁽¹⁾ tiktāl, ciktāl tā uz viņu attiecas;

— piespriest Jasīnam Abdullā Kadi atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus, kas radušies šajā apelācijā un tiesvedībā Vispārējā tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija apgalvo, ka Vispārējās tiesas atzinumos ir pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā, jo tie esot balstīti uz juridiski nepareizu pārbaudes tiesā līmeni. Komisijas pamati ir šādi.

1) Pamati, kas attiecas uz Vispārējās tiesas atzinumiem par piemērojamo pārbaudes tiesā līmeni: Komisija apgalvo, ka pārbaudes tiesā līmenis, ko piemēroja Vispārējā tiesa, ir juridiski nepareizs jo Tiesa nebija spriedusi, kāds tieši pārbaudes tiesā līmenis ir piemērojams attiecīgajam gadījumam un īpašais pārbaudes tiesā līmenis, ko ir piemērojusi Vispārējā tiesa, nevarot tikt pieprasīts no ES.

2) Pamati, kas attiecas uz Vispārējās tiesas atzinumiem par tiesību uz aizstāvību un uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kā arī samērīguma principa pārkāpumu: Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini atzinusi, ka Komisijas veiktās procedūras neatbilda šāda veida ierobežojošo pasākumu sistēmas pamattiesību prasībām, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini noraidījusi Komisijas argumentu par valsts tiesvedību, ko J. A. Kadi ierosināja Amerikas Savienotajās Valstīs, un ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini noraidījusi Komisijas argumentus par administratīvo procesu un pārskatīšanas procedūrām, kas izveidotas saskaņā ar ANO Drošības padomes Rezolūcijām 1822(2008) un 1904(2009), – ieskaitot kontaktpunkta procedūru un Ombuda biroju.

⁽¹⁾ OV L 322, 25. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2010. gada 30. septembra spriedumu lietā T-85/09 Yassin Abdullah Kadi/Eiropas Komisija 2010. gada 16. decembrī iesniedza Eiropas Savienības Padome

(Lieta C-593/10 P)

(2011/C 72/16)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Savienības Padome (pārstāvji — M. Bishop, E. Finnegan un R. Szostak)

Pārējie lietas dalībnieki: Yassin Abdullah Kadi, Eiropas Komisija, Francijas Republika, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-85/09;
- kā nepamatotu noraidīt atbildētāja prasību atcelt Komisijas Regulu Nr. 1190/2008 ⁽¹⁾ tiktāl, ciktāl tā uz viņu attiecas;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies Vispārējā tiesā un Tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo apelācijas sūdzību Padome cenšas apstrīdēt vairākus Vispārējās tiesas konstatējumus. Padome apgalvo, ka:

- Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatīdama, ka apstrīdētajai regulai nav piemērojama jurisdikcijas imunitāte.

Pakārtoti, Padome apgalvo, ka:

- Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi un piemērojusi Tiesas judikatūru, uzskatīdama, ka ir jāveic “pilnīga un kārtīga” pārbaude, un pieprasīdama iesniegt attiecīgai personai vai organizācijai, kā arī Savienības tiesai lēmuma pamatā esošos pierādījumus, lai nodrošinātu šīs personas vai organizācijas tiesības uz aizstāvību ievērošanu; un
- Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pienācīgi neņemot vērā to, ka ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes Rezolūciju 1904 (2009) tika izveidots Ombuda birojs.

⁽¹⁾ OV L 322, 25. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septīta palāta) 2010. gada 30. septembra spriedumu lietā T-85/09 Yassin Abdullah Kadi/Eiropas Komisija 2010. gada 16. decembrī iesniedza Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste

(Lieta C-595/10 P)

(2011/C 72/17)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste (pārstāvji — E. Jenkinson, pārstāvis, D. Beard un M. Wood, Barristers)

Pārējie lietas dalībnieki: Yassin Abdullah Kadi, Eiropas Komisija, Eiropas Savienības Padome, Francijas Republika

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- pilnībā atcelt Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-85/09;
- noraidīt Jasina Abdullā Kadi [Yassin Abdullah Kadi] prasību atcelt Komisijas Regulu Nr. 881/2002 ⁽¹⁾ tiktāl, ciktāl tā uz viņu attiecas;
- piespriest Jasinam Abdullā Kadi atlīdzināt Apvienotās Karalistes tiesāšanās izdevumus Tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Vispārējās tiesas secinājums, ka pilnīga pārbaude tiesā ir piemērota ES pasākumiem, ar kuriem pilnībā ievieš Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes rezolūcijas, esot pretrunā ES līgumu tekstiem un ES tiesu judikatūrai. Tas esot tieši pretrunā ES vēsturei un mērķim, un it īpaši kopējās ārpolitikas un drošības politikas kompetences attīstībai.

Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtos esot paredzēts, ka tās dalībvalstīm šie pienākumi ir jāievēro. Šādi pienākumi esot pārāki par citiem pienākumiem, kas var rasties saskaņā ar jebkādu citu starptautisku līgumu. Šajos pienākumos ietilpstot pienākumi, kas paredzēti Drošības padomes rezolūcijās, kuru mērķis ir starptautiskā terorisma apkarošana.

Ņemot vērā it īpaši LES 3. panta 5. punktu un 21. pantu, kā arī LESD 351. pantu, ES dalībvalstu pienākums ievērot Drošības padomes lēmumus esot pārāks par jebkādiem citiem pienākumiem, kas var rasties saskaņā ar ES līgumiem.

ES esot jāuzskata par saistošiem ANO Statūtu un saskaņā ar tiem pieņemto ANO Drošības padomes lēmumu noteikumi.

Ar ANO Drošības padomes lēmumu saistošo spēku neesot sadrīga situācija, kad Savienības tiesa veic pilnīgu vērtējumu ES pasākumiem, ar kuriem tiek ieviesti Drošības padomes lēmumi.

Tiktāl, ciktāl ES pasākumu, ar kuriem godīgi tiek ieviestas Drošības padomes rezolūcijas, jebkāda pārbaude ir piemērota, Savienības tiesai esot pienācīgi jāņem vērā ANO Statūtu būtība un mērķis un Drošības padomes loma — kā galvenā iestāde, kas ir pilnvarota nodrošināt starptautisko mieru un drošību. Ņemot vērā Drošības padomes būtību un tās svarīgo lomu, kuru tā pilda, paturot prātā Ombuda biroja izveidi un darbību, kā arī pienācīgi ņemot vērā Komisijai un Jasinam Abdullah Kadi sniegto iemeslu kopsavilkumu, neesot nekāda iemesla atcelt Regulu Nr. 881/2002 tiktāl, ciktāl tā attiecas uz Jasinu Abdullah Kadi.

(¹) OV L 139, 9. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 16. decembrī — Eiropas Komisija/Francijas Republika

(Lieta C-596/10)

(2011/C 72/18)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — F. Dintilhac un M. Afonso)

Atbildētāja: Francijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, piemērojot samazinātu pievienotās vērtības nodokļa likmi darījumiem ar zirgu dzimtas dzīvniekiem, tostarp zirgiem, tiktāl, ciktāl tie parasti nav paredzēti pārtikas produktu vai lauksaimnieciskajai ražošanai, Francijas Republika nav izpildījusi Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas (¹) 96.–99. pantā un tās III pielikumā paredzētos pienākumus;
- piespriet Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam Komisija izvērza divus iebildumus, kas pamatoti ar Pievienotās vērtības nodokļa direktīvas neieviešanu valsts tiesiskajā regulējumā, saskaņā ar kuru, pirmkārt,

darījumiem, uz kuriem neattiecas šīs direktīvas III pielikumā noteiktie izņēmumi, tiek piemērota samazināta likme 5,5 % apmērā un, otrkārt, daži darījumiem tiek piemērota samazināta likme 2,10 % apmērā.

Pirmajā iebildumā prasītāja norāda, ka Francijas tiesiskajā regulējumā ir ne tikai paredzēts piemērot samazinātu pievienotās vērtības nodokļa likmi 5,5 % apmērā darījumiem ar zirgu dzimtas dzīvniekiem, neparedzot atšķirību atkarībā no to izmantošanas mērķa, bet tajā ir paredzētas arī citas tiesību normas, kuras ir pretējas Pievienotās vērtības nodokļa direktīvai, tostarp šīs direktīvas III pielikuma 1) un 11) punktam.

Ar otro iebildumu Komisija norāda uz atbildētājas administratīvo praksi, atbilstoši kurai dzīvu dzīvnieku, kuri nav paredzēti lopkautuvei vai gaļas izstrādājumu ražošanai, un it īpaši derību, sacikšu, vaļasprieka vai manēžas zirgu pārdošanai personām, kas nav pievienotās vērtības nodokļa maksātājas, piemēro likmi 2,10 % apmērā.

(¹) Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīva 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 17. decembrī iesniedza Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovākijas Republika) — SAG ELV Slovensko a.s., FELA Management AG, ASCOM (Schweiz) AG, Asseco Central Europe a.s., TESLA Stropokov a.s., Autostrade per l'Italia S.p.A., EFKON AG, Stalexport Autostrady S.A./Úrad pre verejně obstarávanie

(Lieta C-599/10)

(2011/C 72/19)

Tiesvedības valoda — slovāku

Iesniedzējtiesa

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: SAG ELV Slovensko a.s., FELA Management AG, ASCOM (Schweiz) AG, Asseco Central Europe a.s., TESLA Stropokov a.s., Autostrade per l'Italia S.p.A., EFKON AG, Stalexport Autostrady S.A.

Atbildētājs: Úrad pre verejně obstarávanie

Persona, kas iestājusies lietā: Národná dialnicná spoločnosť, a.s.

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīvu 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu [būvdarbu, piegāžu un pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu] slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru ⁽¹⁾, redakcijā, kas bija spēkā attiecīgajā laika posmā, ir saderīga interpretācija, saskaņā ar kuru atbilstoši minētās direktīvas 51. pantam, kas aplūkots kopā ar tās 2. pantu, ņemot vērā nediskriminācijas principu un pārskatāmības principu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanā, līgumslēdzējai iestādei ir pienākums lūgt paskaidrojumus par piedāvājumu, ievērojot privātpersonas subjektīvās procesuālās tiesības tikt uzaicinātam papildināt vai precizēt sertifikātus un dokumentus, kas iesniegti saskaņā ar minētās direktīvas 45.–50. pantu, ja pretrunīga vai neskaidra publiskā iepirkuma procedūras dalībnieku piedāvājuma izpratne var izraisīt šī dalībnieka izslēgšanu no publiskā iepirkuma procedūras?
- 2) Vai ar Direktīvu [2004/18/EK], redakcijā, kas bija spēkā attiecīgajā laika posmā, ir saderīga interpretācija, saskaņā ar kuru atbilstoši minētās direktīvas 51. pantam, kas aplūkots kopā ar tās 2. pantu, ņemot vērā nediskriminācijas principu un pārskatāmības principu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanā, līgumslēdzējai iestādei nav pienākuma lūgt paskaidrojumus par piedāvājumu, ja tā uzskata, ka ir pierādīts, ka nav izpildītas ar publiskā iepirkuma priekšmetu saistītās prasības?
- 3) Vai ar Direktīvas [2004/18/EK] 51. pantu un 2. pantu, redakcijā, kas bija spēkā attiecīgajā laika posmā, ir saderīga valsts tiesību norma, saskaņā ar kuru komisijai, kas izveidota, lai novērtētu piedāvājumu, ir tikai iespēja rakstiski lūgt piedāvājuma iesniedzējiem sniegt paskaidrojumus par piedāvājumu? Vai ar Direktīvas [2004/18/EK] 55. pantu ir saderīgs līgumslēdzējas iestādes rīcības veids, saskaņā ar kuru tai nav pienākuma lūgt piedāvājuma iesniedzējam sniegt paskaidrojumus par nepamatoti zemu cenu, un vai, ņemot vērā to, kā līgumslēdzēja iestāde bija noformulējusi prasītājam I un prasītājam II izteikto lūgumu saistībā ar nepamatoti zemu cenu, tiem bija iespēja atbilstoši izklāstīt iesniegtajam piedāvājumam raksturīgos būtiskos parametrus?

⁽¹⁾ OV L 134, 30.04.2004., 114. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 22. decembrī iesniedza *Conseil d'État (Francija) — Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (Anafé)/Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration*

(Lieta C-606/10)

(2011/C 72/20)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Conseil d'État

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Association nationale d'assistance aux frontières pour les étrangers (Anafé)*

Atbildētājs: *Ministre de l'intérieur, de l'outre-mer, des collectivités territoriales et de l'immigration*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai 13. pants Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Regulā (EK) Nr. 562/2006, ar kuru ievieš Kopienas Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss) ⁽¹⁾, attiecas uz trešās valsts pilsoņa atkārtotu ieceļošanu dalībvalstī, kura viņam izsniegusi pagaidu uzturēšanās atļauju, ja šai atkārtotajai ieceļošanai tās teritorijā nav vajadzīga nedz ieceļošana, nedz tranzīts, nedz uzturēšanās citu dalībvalstu teritorijā?
- 2) Ar kādiem nosacījumiem dalībvalsts var izsniegt trešo valstu pilsoņiem "atkārtotas ieceļošanas vīzu" minētās regulas 5. panta 4. punkta a) apakšpunkta nozīmē? It īpaši, vai ar šādu vīzu var ieceļošanu attiecināt vienīgi uz ieceļošanas vietām valsts teritorijā?
- 3) Tiktāl, ciktāl 2006. gada 15. marta regulā būtu izslēgta jebkāda iespēja dalībvalstu teritorijā ieceļot trešo valstu pilsoņiem, kuriem ir tikai pagaidu uzturēšanās atļauja, kas ir izsniegta uz laiku, kamēr izskata vai nu pirmo pieprasījumu izsniegt uzturēšanās atļauju, vai arī patvēruma pieprasījumu, pretēji tam, kas bija atļauts noteikumos, kuri paredzēti 1990. gada 19. jūnija Konvencijā, ar ko īsteno Šengenas līgumu, redakcijā pirms grozījumiem, kas izdarīti ar regulu, vai tiesiskās drošības princips un tiesiskās palāvības princips rada pienākumu paredzēt pārejas pasākumus attiecībā uz trešo valstu pilsoņiem, kuri ir izceļojuši no dalībvalstu teritorijas, kad tiem bijusi tikai pagaidu uzturēšanās atļauja, kas izsniegta uz laiku, kamēr izskata vai nu pirmo pieprasījumu izsniegt uzturēšanās atļauju, vai arī patvēruma pieprasījumu, un kuri vēlas atkārtoti ieceļot šajā teritorijā pēc 2006. gada 15. marta regulas stāšanās spēkā?

⁽¹⁾ OV L 105, 1. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 22. decembrī — Eiropas Komisija/Spānijas Karaliste

(Lieta C-610/10)

(2011/C 72/21)

Tiesvedības valoda — spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — B. Stromsky un C. Urraca Caviedes)

Atbildētāja: Spānijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka neveikdama visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Tiesas 2002. gada 2. jūlija spriedumu lietā C-499/99 Komisija/Spānija (*Recueil*, I-603. lpp., turpmāk tekstā — “2002. gada spriedums”) par Spānijas Karalistei saskaņā ar Komisijas 1989. gada 20. decembra Lēmumu 91/1/EEK par atbalstu, ko Spānijas valdība un vairāku Spānijas Autonomo kopienu valdības piešķirušas nerūsējošā tērauda mājsaimniecības preču un mazo mājsaimniecības elektroaparātu ražotājam *Magefesa* (OV 1991, L 5, 18. lpp., turpmāk tekstā — “Lēmums 91/1”) noteikto pienākumu neizpildi, Spānijas Karaliste nav izpildījusi minētajā lēmumā un LESD 260. pantā paredzētos pienākumus;
- piespriest Spānijas Karalistei maksāt Komisijai kavējuma naudu EUR 131 136 apmērā par katru 2002. gada sprieduma izpildes nokavējuma dienu laikā no dienas, kad šajā lietā pasludināts spriedums, līdz dienai, kad tiks pilnībā izpildīts 2002. gada spriedums;
- piespriest Spānijas Karalistei maksāt Komisijai sodanaudu, kas aprēķināma, summu EUR 14 343 par katru dienu reizinot ar pārkāpuma turpināšanās ilgumam atbilstošo dienu skaitu laikā no 2002. gada sprieduma pasludināšanas dienas līdz:
 - dienai, kad Spānijas Karaliste atgūst Lēmumā 91/1 par nelikumīgu atzīto atbalstu, ja Tiesa konstatē, ka atgūšana faktiski notikusi pirms sprieduma pasludināšanas šajā lietā;
 - dienai, kad pasludināts spriedums šajā lietā, ja līdz attiecīgajai dienai 2002. gada spriedums nav pilnībā izpildīts;
- piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Spānijas veikto pasākumu iznākumā nav nedz tūlītēji izpildīti 2002. gada spriedums un Lēmums 91/1, nedz pilnībā un tūlītēji atgūts prettiesiskais un nesaderīgais atbalsts.

Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru aizstāvībai pret prasību saistībā ar valsts pienākumu neizpildi dalībvalsts drīkst vienīgi izvirzīt iebildumu, ka lēmumu pienācīgi izpildīt ir bijis pilnīgi neiespējami.

Šajā gadījumā apjomīgajā sarakstē starp Komisijas dienestiem un Spānijas iestādēm jautājumā par Lēmuma 91/1 izpildei veiktajiem pasākumiem Spānijas iestādes nav atsaukušās uz pilnīgu minētā lēmuma izpildes neiespējamību un ir vienīgi norādījušas uz nekonkrētām iekšējām grūtībām.

Prasība, kas celta 2010. gada 22. decembrī — Eiropas Komisija/Austrijas Republika

(Lieta C-614/10)

(2011/C 72/22)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — B. Martenczuk un B.-R. Killmann)

Atbildētāja: Austrijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, tā kā Austrijā pastāvošais juridiskais stāvoklis attiecībā uz datu aizsardzības komisiju, kas ir ierīkota kā datu aizsardzības kontroles iestāde, neatbilst pilnīgas neatkarības kritērijiem, Austrijas Republika nav izpildījusi Direktīvas 95/46/EK 28. panta 1. punkta otrā teikumā paredzētos pienākumus;
- piespriest Austrijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka nav nodrošināta datu aizsardzības komisijas kā kontroles iestādes, kas pārrauga datu aizsardzības noteikumus Austrijā, neatkarība.

Datu aizsardzības komisija organizatoriski esot cieši saistīta ar *Bundeskanzleramt* [Federālo valsts kanceleju]. Tā veicot datu aizsardzības komisijas darbinieku dienesta uzraudzību un ir atbildīga arī par to materiālo nodrošinājumu. Turklāt datu aizsardzības komisiju vada *Bundeskanzleramt* valsts pārvaldes ierēdnis, kuram arī, veicot šos pienākumus, ir saistoši viņa darba devēja civildienesta jomā norādījumi un kurš ir pakļauts tā dienesta uzraudzībai. Šī situācija rada acīmredzamus lojalitātes un interešu konfliktus.

Bundeskanzler [Federācijas ministru prezidents], kurš tāpat kā citas valsts iestādes ir pakļauts datu aizsardzības komisijas kontrolei, attiecībā uz to ir arī plašas uzraudzības tiesības un tiesības sniegt norādījumus. Tādējādi *Bundeskanzler* esot iespējams katrā laikā un neminot konkrētu iemeslu iegūt informāciju par visiem datu aizsardzības komisijas vadības jautājumiem. Līdz ar to pastāv iespēja, ka šīs tiesības var tikt izmantotas politiskai ietekmēšanai.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 23. decembrī iesniedza Korkein hallinto-oikeus (Somija) —
Insinööritoimisto InsTiiimi Oy**

(Lieta C-615/10)

(2011/C 72/23)

Tiesvedības valoda — somu

Iesniedzējtiesa

Korkein hallinto-oikeus

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Insinööritoimisto InsTiiimi Oy

Cits lietas dalībnieks: Puolustusvoimat

Prejudiciālie jautājumi

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīva 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu [būvdarbu publiskā iepirkuma, piegādes publiskā iepirkuma un pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu] slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru ⁽¹⁾, ievērojot šīs direktīvas 10. pantu, Līguma par Eiropas Savienības darbību 346. panta 2. punkta b) apakšpunkta un Padomes 1958. gada 15. aprīlī apstiprināto ieroču, munīcijas un militārā aprīkojuma sarakstu, ir piemērojama iepirkumam, kas citādi ietilpst direktīvas piemērošanas jomā, ja iepirkuma priekšmets atbilstoši līgumslēdzējas iestādes ziņām ir jāizmanto tieši militārām vajadzībām, bet iepirkuma priekšmetam ir plaši līdzīgi tehniski pielietojuma veidi civilajā tirgū?

⁽¹⁾ OV L 134, 114. lpp.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 27. decembrī iesniedza Haparanda Tingsrätten (Zviedrija) —
Åklagaren/Hans Åkerberg Fransson**

(Lieta C-617/10)

(2011/C 72/24)

Tiesvedības valoda — zviedru

Iesniedzējtiesa

Haparanda Tingsrätten

Lietas dalībnieki pamata procesā

Apsūdzības uzturētājs: Åklagaren

Apsūdzētais: Hans Åkerberg Fransson

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Saskaņā ar Zviedrijas tiesībām, lai valsts tiesa varētu nepieņemt valsts tiesību normas, par kurām var būt aizdomas, ka tās pārkāpj *ne bis in idem* principu atbilstoši 1950. gada 4. novembra Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — "ECPAK") 7. protokola 4. pantam, un tāpēc par tām var arī būt aizdomas, ka tās pārkāpj Eiropas Savienības 2000. gada 7. decembra Pamattiesību hartas 50. pantu, jāpastāv skaidram pamatam ECPAK vai Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā. Vai šāds valsts tiesībās ietverts nosacījums, lai nebūtu piemērojama valsts tiesību norma, atbilst Savienības tiesībām un, konkrētāk, to vispārējiem principiem, ietverot Savienības tiesību pārākuma un tiešās iedarbības principus?
- 2) Vai apsūdzības par nodokļu likumu pārkāpumiem pieņemamība ietilpst *ne bis in idem* principa saskaņā ar ECPAK 7. papildu protokola 4. panta un Hartas 50. panta piemērošanas jomā tajos gadījumos, kad apsūdzētajam iepriekš administratīvā tiesvedībā noteiktas zināms finansiāls sods (nodokļa uzrēķins) par tām pašām darbībām, kas izpaužas kā nepatiesas informācijas sniegšana?
- 3) Vai atbilde uz 2. jautājumu iespaido apstākļus, ka šīm sankcijām ir jābūt saskaņotām tādā veidā, lai parastās tiesas varētu samazināt sodu kriminālajā tiesvedībā, jo nodokļa uzrēķins arī ir ticis uzlikts apsūdzētajam par tām pašām darbībām, kas izpaužas kā nepatiesas informācijas sniegšana?
- 4) Noteiktos apstākļos iepriekš 2. jautājumā minētā *ne bis in idem* principa piemērošanas ietvaros var būt pieļaujams noteikt tālākas sankcijas jaunā tiesvedībā attiecībā uz tām pašām darbībām, kas tikušas izvērtētas un kā rezultātā pieņemts lēmums sodīt personu. Ja atbilde uz 2. jautājumu ir apstiprinoša, vai *ne bis in idem* principa nosacījumi, lai noteiktu vairākas sankcijas nošķirtās tiesvedībās, ir izpildīti, ja vēlākajā tiesvedībā lietas apstākļi tiek izvērtēti no jauna un nesaistīti ar agrākajām tiesvedībām?
- 5) Zviedrijas sistēmu, kas paredz, ka nodokļa uzrēķini tiek noteikti un atbildība par nodokļu likumu pārkāpumiem tiek izvērtēta nošķirtās tiesvedībās, pamato virkne vispārējo interešu iemeslu, kas konkrētāk aprakstīti tālāk. Ja atbilde uz 2. jautājumu ir apstiprinoša, vai tāda sistēma kā Zviedrijā pastāvošā atbilst *ne bis in idem* principam, ja būtu iespējams izveidot sistēmu, kas neietilptu *ne bis in idem* principa piemērošanas jomā bez nepieciešamības atturēties vai nu no nodokļa uzrēķina noteikšanas vai lemsanas par atbildību par nodokļu likumu pārkāpumiem, gadījumā, ja ir nozīme

atbildībai par nodokļu likumu pārkāpumiem, *Skatteverket* un, atbilstošā gadījumā, administratīvajām tiesām, nododot lēmumu par nodokļa uzrēķinu parastajām tiesām saistībā ar to, ka tās izskata apsūdzību par nodokļu likumu pārkāpumiem?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 29. decembrī iesniedza Augstākās tiesas Senāts (Latvijas Republika) — *Trade Agency Ltd/Seramico Investments Ltd*

(Lieta C-619/10)

(2011/C 72/25)

Tiesvedības valoda — latviešu

Iesniedzējtiesa

Augstākās tiesas Senāts

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Trade Agency Ltd*

Atbildētāja: *Seramico Investments Ltd*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Gadījumā, ja ārvalsts tiesas spriedumam ir pievienota Regulas Nr.44/2001⁽¹⁾ 54. pantā paredzētā apliecība, bet, neraugoties uz to, atbildētājs izvirzījis strīdu, ka tam nav paziņots par ierosināto tiesvedību sprieduma izcelsmes dalībvalstī, vai izpildes dalībvalsts tiesai, izvērtējot Regulas Nr.44/2001 34. panta 2. punktā paredzēto sprieduma neatzišanas pamatu, ir kompetence pašai pārbaudīt apliecībā norādīto ziņu atbilstību pierādījumiem? Vai tik plaša izpildes dalībvalsts tiesas kompetence atbilst Regulas Nr. 44/2001 ievaddaļas 16. un 17. punktā ietvertajam principam par savstarpējo uzticēšanos tiesu spriedumiem?
- 2) Vai tāds aizmugurisks tiesas spriedums, ar kuru lieta izspriesta pēc būtības, nevērtējot ne prasības priekšmetu, ne pamatu, un kurā nav norādīts neviens arguments par prasības pamatotību pēc būtības, atbilst Hartas 47. pantam un nepārkāpj šajā tiesību normā paredzētās atbildētāja tiesības uz lietas izskatīšanu taisnīgā tiesā?

⁽¹⁾ Padomes 2000. gada 22. decembra Regula (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi civiltiesā un komercietiesā (OV L 12, 1. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 27. decembrī iesniedza *Kammarrätten I Stockholm — Migrationsöverdomstolen* (Zviedrija) — *Migrationsverket/Nurije Kastrati, Valdrina Kastrati, Valdrin Kastrati*

(Lieta C-620/10)

(2011/C 72/26)

Tiesvedības valoda — zviedru

Iesniedzējtiesa

Kammarrätten I Stockholm — Migrationsöverdomstolen

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Migrationsverket* (Migrācijas pārvalde)

Atbildētāji: *Nurije Kastrati, Valdrina Kastrati, Valdrin Kastrati*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Ņemot vērā cita starpā Regulas Nr. 343/2003⁽¹⁾ 5. panta 2. punkta formulējumu un/vai citu noteikumu neesamību par dalībvalsts pienākuma izskatīt patvēruma pieteikumu izbeigšanas, izņemot Regulas Nr. 343/2003 4. panta 5. punkta otro daļu un 16. panta 3. un 4. punktu, vai Regula Nr. 343/2003 ir jāinterpretē tādējādi, ka patvēruma pieteikuma atsaukšana neietekmē regulas piemērošanas iespējamību?
- 2) Vai atbildē uz pirmo jautājumu nozīme ir tam, kurā patvēruma pieteikuma izskatīšanas procesa stadijā patvēruma pieteikums ir atsaukts?

⁽¹⁾ Padomes 2003. gada 18. februāra Regula (EK) Nr. 343/2003, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV L 50, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 29. decembrī iesniedza *Administrativen sad Varna* (Bulgārija) — *ADSITS “Balkan and Sea properties”/Varnas “Sūdžibu un izpildes pārvaldības” direkcijas direktors (Direktor na Direkcia “Obzhalovane i upravlentie naizpalnenieto” — Varna)*

(Lieta C-621/10)

(2011/C 72/27)

Tiesvedības valoda — bulgāru

Iesniedzējtiesa

Administrativen sad Varna

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: ADSITS "Balkan and Sea properties"

Atbildētājs: Varnas "Sūdzību un izpildes pārvaldības" direkcijas direktors (*Direktor na Direkcia "Obzhalovane i upravlenie naizpalnenieto"* — Varna)

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu⁽¹⁾ 80. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādejādi, ka attiecībā uz piegādēm starp saistītām personām, — ja atbildība ir lielāka par tirgus vērtību, — nodokļu aprēķina bāze tikai tad ir vienāda ar darījuma tirgus vērtību, ja piegādātājs nav tiesīgs pilnībā atskaitīt priekšnodokli, kurš piemērojams par preču, kas tiek piegādātas, pirkumu vai ražošanu?
- 2) Vai Direktīvas 2006/112 80. panta 1. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādejādi, ka tad, ja piegādātājs ir izmantojis tiesības pilnībā atskaitīt priekšnodokli par precēm un pakalpojumiem, uz ko attiecas vēlākas starp saistītām personām veiktas piegādes ar lielāku vērtību nekā tirgus vērtība, un ja viņam šīs tiesības atskaitīt priekšnodokli nav koriģētas saskaņā ar Direktīvas 173. -177. pantu, dalībvalsts nedrīkst paredzēt nekādus pasākumus, kuros paredzēts, ka nodokļu aprēķina bāze ir vienīgi tirgus vērtība?
- 3) Vai Direktīvas 2006/112 80. panta 1. punktā ir izsmeltoši uzskaitīti gadījumi, kad ir izpildīti nosacījumi, ar kādiem dalībvalsts drīkst pieņemt pasākumus, saskaņā ar kuriem nodokļu aprēķina bāze par piegādēm ir darījuma tirgus vērtība?
- 4) Vai tāda valsts tiesību norma, kāds ir *Zakon za danak varhu dobavenata stoynost* (Pievienotās vērtības nodokļa likuma) 27. panta 3. punkta 1. apakšpunkts, ir pieļaujama citādos apstākļos, nekā tie, kas uzskaitīti Direktīvas 2006/112 80. panta 1. punkta a), b) un c) apakšpunktā?
- 5) Vai tādā lietā kā šī lieta Direktīvas 2006/112 80. panta 1. punkta c) apakšpunktam ir tieša iedarbība, un vai valsts tiesa to drīkst tieši piemērot?

⁽¹⁾ OV L 347, 1. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 21. decembrī — Eiropas Komisija/Francijas Republika

(Lieta C-624/10)

(2011/C 72/28)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvis — M. Afonso)

Atbildētāja: Francijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, 2006. gada 23. jūnija Administratīvās instrukcijas Nr. 105 (3 A-9-06) IV sadaļā paredzot administratīvo atvieglojumu, kas ir atkāpe no apgrieztās PVN maksāšanas kārtības, un cita starpā nosakot, ka ārpus Francijas reģistrēts pārdevējs vai pakalpojumu sniedzējs iecerē nodokļu galvnieku, Francijas Republika nav izpildījusi PVN direktīvā un it īpaši tās 168., 171., 193., 194., 204. un 214. pantā paredzētos pienākumus;
- piespriest Francijas Republikai atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savā prasībā Komisija apgalvo, ka Francijas tiesiskais regulējums, kas ietver atkāpes no apgrieztās PVN maksāšanas kārtības, esot vairākos aspektos pretrunā Eiropas Savienības tiesībām.

Pirmkārt, nodokļa maksātājiem, kas vēlas izmantot ar Administratīvās instrukcijas 3 A-9-06 IV sadaļu ieviesto mehānismu, esot pienākums iecelt pārstāvi nodokļa jautājumos, kas neatbilst PVN direktīvas 204. pantam. Šis pants ļaujot dalībvalstīm noteikt šādu pienākumu tikai tad, ja attiecībā ar nodokļa maksātāja reģistrācijas valsti nepastāv neviens juridisks instruments par savstarpēju palīdzību netiešo nodokļu jomā, kas būtu līdzīga Savienības iekšienē paredzētajai savstarpējai palīdzībai.

Otrkārt, administratīvais atvieglojums ir arī pakļauts pārdevēja pienākumam būt identificējamam ar PVN numuru Francijā, kas neatbilst PVN direktīvas 214. panta 1. punktam. No minētās tiesību normas izriet, ka pienākums būt identificējamam ar PVN numuru neattiecas uz nodokļa maksātājiem, kas dalībvalsts, kurā tie nav reģistrēti, teritorijā piegādā preces vai sniedz pakalpojumus, uz ko attiecas klienta veiktās apgrieztās maksāšanas kārtība, tostarp saskaņā ar PVN direktīvas 194. pantu.

Treškārt, visbeidzot, ar šo mehānismu ir paredzēts attiecināt no pārdevēja vai pakalpojumu sniedzēja atskaitāmo PVN uz PVN summu, ko iekasējis viens vai vairāki to klienti. Tas neatbilst PVN direktīvas 168. un 171. pantam, saskaņā ar kuriem kompensācija starp atskaitāmo PVN un iekasēto PVN ir jānosaka katra nodokļa maksātāja līmenī. Šāds mehānisms, kas ietver atkāpi, nevar būt pamatots arī ar tās pašas direktīvas 11. pantu.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2010. gada 27. oktobra spriedumu lietā T-24/05 Alliance One International, Inc., Standard Commercial Tobacco Co., Inc., Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd/Eiropas Komisija 2010. gada 29. decembrī iesniedza Alliance One International, Inc., Standard Commercial Tobacco Company, Inc.

(Lieta C-628/10 P)

(2011/C 72/29)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: *One International, Inc., Standard Commercial Tobacco Company, Inc.* (pārstāvji — *M. Odriozola Alén, abogado, A. João Vide, abogado*)

Pārējās lietas dalībnieces: *Trans-Continental Leaf Tobacco Corp. Ltd*, Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2010. gada 27. oktobra spriedumu lietā T-24/05, ciktāl ar to ir noraidīti pamati, ar kuriem tiek apgalvota acīmredzama kļūda vērtējumā, piemērojot LESD 101. panta 1. punktu un Regulas Nr. 1/2003 (1) 23. panta 2. punktu, pietiekama pamatojuma nenorādīšana un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums, nospriežot, ka *Alliance One International, Inc.*, agrāk — *Standard Commercial Corp.*, un *Standard Commercial Tobacco Co.* ir kopīgi un solidāri atbildīgas;
- atcelt Komisijas 2004. gada 20. oktobra lēmumu lietā COMP/C.38.238/B.2 — Spānijas jēltabaka, ciktāl tas skar apelācijas sūdzības iesniedzējas, un attiecīgi samazināt apelācijas sūdzības iesniedzējam uzlikto naudas sodu; un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka Komisija un Vispārējā tiesa kļūdaini piemēroja Līguma par Eiropas Savienības

darbību 101. panta 1. punktu un Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktu, nospriežot, ka SCC un SCTC ir atbildīgas par WWTE izdarīto pārkāpumu. Proti, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka kopīga kontrole nav pietiekams fakts, lai pierādītu, ka tās spēja īstenot izšķirošu ietekmi uz WWTE rīcību laikposmā līdz 1998. gada maijam. Katrā ziņā, pat ja būtu iespējams piedēvēt atbildību šādā veidā, lai konstatētu vienu ekonomisko vienību, bija jāņem vērā abas mātes sabiedrības, kuras īsteno kopīgu kontroli. Pakārtoti, apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka, nenorādot pietiekamu pamatojumu to saukšanai pie atbildības, Komisija un vēlāk Vispārējā tiesa pārkāpa LESD 296. pantu. Turklāt attiecībā uz laikposmu pēc 1998. gada maija Vispārējās tiesas spriedumā apelācijas sūdzības iesniedzējam tiek liegtas to no ES tiesību vispārējiem principiem atvasinātās tiesības, ECPAK un Pamattiesību hartā, kas šobrīd ir Lisabonas līguma daļa un tādējādi pilntiesīgas primārās tiesības, esošās tiesības.

Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka, atļaujot Komisijai izvirzīt jaunu pamatu un papildināt savus prasījumus atbildē uz rakstveida jautājumu, Vispārējā tiesa pārkāpa tās reglamenta 48. panta 2. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesības uz aizstāvību un LESD 296. pantu. Apelācijas sūdzības iesniedzējas turklāt norāda, ka Vispārējā tiesa nevar spriedumā (un tādējādi *ex post facto*) skaidrot Komisijas lēmumā izmantoto pamatojumu.

Visbeidzot apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka, attiecoties labvēlīgāk pret citiem uzņēmumiem, Vispārējā tiesa pārkāpa Pamattiesību hartas 20. pantā noteikto vienlīdzīgas attieksmes principu. No vienas puses, apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka Vispārējā tiesa kļūdinājās tiesību piemērošanā, nosakot atbildības piedēvēšanas metodi, konkrētāk, pieņemot divējādi pamatotu metodi, kas kalpoja uzņēmumu diskriminācijai atkarībā no to pārsūdzamās lietas pamatīguma, bet citādi nenosakot standartu. No otras puses, apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka Vispārējā tiesa piemēroja atbildības piedēvēšanas metodi diskriminējošā veidā, vai nu nepiemērojot divējādā pamatojuma testu *Universal Corporation* un *Universal Leaf* vai nepiemērojot SCC un SCTC *Universal Corporation* un *Universal Leaf* piemēroto metodi.

(1) Padomes Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA

Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2011. gada 24. janvāra rīkojums — *Rubinetterie Teorema*/Komisija

(Lieta T-370/10 R)

(*Pagaidu noregulējums — Konkurence — Komisijas lēmums, ar kuru uzlikts naudas sods — Bankas garantija — Pieteikums par piemērošanas apturēšanu — Finansiāls kaitējums — Ārkārtēju apstākļu neesamība — Steidzamības neesamība*)

(2011/C 72/30)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Rubinetterie Teorema SpA* (Flero, Itālija) (pārstāvji — R. Cavani, M. di Muro un P. Preda, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — A. Antoniadis, F. Castillo, M. di Muro un L. Malferrari)

Priekšmets

Pieteikums par Komisijas 2010. gada 23. jūnija Lēmuma C(2010) 3 4185, galīgā redakcija, par [LESD] 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (lieta COMP/39.092 — Sanitārā tehnika vannas istabām) piemērošanas apturēšanu

Rezolutīvā daļa:

- 1) pieteikumu par pagaidu noregulējumu noraidīt;
- 2) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

Prasība, kas celta 2010. gada 16. decembrī — *Vivendi*/Komisija

(Lieta T-567/10)

(2011/C 72/31)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Vivendi* (Parīze, Francija) (pārstāvji — O. Fréget, J.-Y. Ollier un M. Struys, avocats)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atzīt šo prasību par pieņemamu;
- atcelt Komisijas 2010. gada 1. oktobra lēmumu, ar kuru tā noraidīja 2009. gada 2. martā iesniegto *Vivendi* sūdzību

(reģistrēta ar Nr. 2009/4269) par to, ka Francijas Republika esot pārkāpusi 2002. gada 16. decembra Direktīvu 2002/77/EK par konkurenci elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu tirgū un līdz ar to — LESD 106. pantu, piešķirot normatīva rakstura priekšrocības saistībā ar telefona abonēšanas līmeņa noteikšanu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus Vispārējā tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam prasītāja pēc būtības izvirza trīs pamatus.

- 1) Pirmais pamats ir par labas pārvaldības principa pārkāpumu, jo Komisija prasītājas tai iesniegto sūdzību izskatīja kopsavilkuma veidā.
- 2) Otrais pamats ir par kļūdu tiesību piemērošanā, novērtējot īpašo un ekskluzīvo tiesību jēdzienu Direktīvas 2002/77/CE ⁽¹⁾ un LESD 106. panta 3. punkta izpratnē.

— Prasītāja apgalvo, ka Komisijai nebija jāatturas no sodīšanas par to, ka Francijas Republika *France Télécom* ir piešķirusi normatīva rakstura priekšrocības, noteikdama universālā pakalpojuma telefona abonēšanas tarifu līmeni, kas izslēdz jebkādas *France Télécom* konkurentu piedāvājumus, atsaucoties uz to, ka neviens privāts operators nav iesniedzis pieprasījumu atcelt šīs normatīvā rakstura priekšrocības.

— Pakārtoti prasītāja apgalvo, ka šādi pieprasījumi esot tikuši izteikti.

- 3) Trešais pamats ir par acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz valsts regulatora pienākumiem, kas izriet no direktīvām elektronisko komunikāciju jomā, jo dalībvalsts rīcību nevarot attaisnot tiesiskā regulējuma nepilnīgums vai neprecizitāte.

⁽¹⁾ Komisijas 2002. gada 16. decembra Direktīva 2002/77/EK par konkurenci elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu tirgū (OV L 249, 21. lpp.).

**Prasība, kas celta 2010. gada 16. decembrī — Vivendi/
Komisija**

(Lieta T-568/10)

(2011/C 72/32)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Vivendi (Parīze, Francija) (pārstāvji — O. Fréget, J.-Y. Ollier un M. Struys, avocats)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atzīt šo prasību par pieņemamu;

— atcelt Komisijas 2010. gada 1. oktobra lēmumu, ar kuru tā noraidīja 2009. gada 2. martā iesniegto Vivendi sūdzību (reģistrēta ar Nr. 2009/4267) par to, ka Francijas Republika esot pārkāpusi 2002. gada 16. decembra Direktīvu 2002/77/EK par konkurenci elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu tirgū un līdz ar to — LESD 106. panta 1. punktu, piešķirot normatīva rakstura priekšrocības, kas saistītas ar ARCEP atteikumu izmantot savas tiesības, lai vēsturiskajam operatoram uzliktu pienākumu operatoriem, kuru pieprasa pieeju vietējai sakaru līnijai, atmaksāt samaksātās summas, kas pārsniedz uz izmaksām orientētā pakalpojuma faktiskās izmaksas;

— piespriest Komisijai atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus Vispārējā tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam prasītāja pēc būtības izvirza četrus pamatus.

- 1) Pirmais pamats ir par kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar "īpašo tiesību" definīciju Direktīvas 2002/77/CE ⁽¹⁾ izpratnē.
- 2) Otrais pamats ir par to, ka Komisija neesot ievērojusi savu uzraudzības pienākumu atbilstoši LESD 106. panta 3. punktam.
- 3) Trešais pamats ir par kļūdu tiesību piemērošanā, jo Komisija kļūdaini esot uzskatījusi, ka pienākums noteiktus tarifus orientēt uz izmaksām neizriet no Eiropas Savienības direktīvas, bet ir valsts regulatora pienākums.

- 4) Ceturtais pamats ir par kļūdu tiesību piemērošanā, jo Komisija esot uzskatījusi, ka privāto operatoru tiesības neesot tikušas aizskartas, jo tie varot vērsties valsts tiesās, lai panāktu France Télécom pārmērīgi iekasēto summu atmaksāšanu, lai gan šādas lietas sarežģītība padarot neiespējamu pilnīgu tiesību uz atmaksāšanu īstenošanu šajās tiesās.

⁽¹⁾ Komisijas 2002. gada 16. decembra Direktīva 2002/77/EK par konkurenci elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu tirgū (OV L 249, 21. lpp.).

**Prasība, kas celta 2010. gada 21. decembrī —
Komisija/Commune de Millau**

(Lieta T-572/10)

(2011/C 72/33)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — S. Petrova, pārstāve, un E. Bouttier, advokāts)

Atbildētāja: Commune de Millau (Millau, Francija)

Prasītājas prasījumi:

— nospriest, ka Commune de Millau ir solidāri atbildīga par Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) saistībām un parādiem pret Eiropas Komisiju;

— piespriest Commune de Millau solidāri ar SEMEA samaksāt prasītājai pamata summu EUR 41 012 apmērā, tai pieskaitot procentus par laikposmu kopš 1992. gada 10. marta vai, pakārtoti, kopš 1993. gada 27. aprīļa;

— noteikt procentu kapitalizēšanu;

— piespriest Commune de Millau solidāri ar SEMEA samaksāt summu EUR 5 000 apmērā par SEMEA ļaunprātīgo pretošanos;

— piespriest Commune de Millau solidāri ar SEMEA atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā;

— apvienot šo lietu ar lietu T-168/10 Komisija/SEMEA.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājas izvirzītie pamati un galvenie argumenti ir identiski tiem, kas izvirzīti lietā T-168/10 Komisija/SEMEA ⁽¹⁾; Komisija turklāt norāda, ka *Commune de Millau* esot solidāri atbildīga par SEMEA parāda atmaksu, jo *Commune de Millau* esot pārņēmusi SEMEA aktīvus un saistības, tostarp strīda pamatā esošo līgumu starp SEMEA un Komisiju.

⁽¹⁾ OV 2010, C 161, 48. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 29. decembrī — Just Music Fernsehbetrieb/ITSB — France Télécom (“Jukebox”)

(Lieta T-589/10)

(2011/C 72/34)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Just Music Fernsehbetrieb GmbH (Landshut, Vācija) (pārstāvis — T. Kaus, lawyer)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece: France Télécom SA (Parīze, Francija)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju pirmās padomes 2010. gada 14. oktobra lēmumu lietā R 1408/2009-1;
- uzdot atbildētājam noraidīt 2010. gada 30. septembra iebildumu lēmumu lietā B 1304494 un pilnībā apmierināt reģistrācijas pieteikumu Nr. 6163778;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;
- uzdot otrai procesa Apelāciju padomē dalībniecei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas prasītājai radušies procesā Apelāciju padomē un Iebildumu nodaļā, un
- pakārtoti, apturēt tiesvedību līdz galīgā lēmuma pieņemšanai par prasītājas 2010. gada 21. decembrī ITSB iesniegto pieteikumu par atcelšanu par agrāko Kopienas preču zīmi Nr. 3693108.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja

Attiecīgā Kopienas preču zīme: grafiska preču zīme “Jukebox” attiecībā uz pakalpojumiem, kas ietilpst 38. un 41. klasē — Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikums Nr. 6163778

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašniece: otra procesa Apelāciju padomē dalībniece

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: Kopienas preču zīmes reģistrācija Nr. 3693108 grafiskai preču zīmei “JUKE BOX” attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, kas ietilpst 9., 16., 35., 38., 41. un 42. klasē

Iebildumu nodaļas lēmums: iebildumus apmierināt

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati: prasītāja uzskata, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpti: i) Padomes Regulas (EK) Nr. 207/2009 15. panta un 42. panta 2. punkts, jo neesot iesniegti pierādījumi par iebildumu procesā izvirzītās preču zīmes — Kopienas preču zīmes reģistrācija Nr. 3693108 “JUKE BOX” faktiski izmantošanu; ii) Padomes Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts, 9. pants un 65. panta 2. punkts, jo Apelāciju padome esot pieļāvusi kļūdu savā vērtējumā apstrīdētās preču zīmes līdzībai; un iii) Padomes Regulas (EK) Nr. 207/2009 78. pants, jo Apelāciju padome neesot izmantojusi savas izmeklēšanas pilnvaras un neesot izmantojusi visas savas pilnvaras.

Prasība, kas celta 2010. gada 27. decembrī — Thesing un Bloomberg Finance/ECB

(Lieta T-590/10)

(2011/C 72/35)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Gabi Thesing un Bloomberg Finance LP (Londona, Apvienotā Karaliste) (pārstāvji — M.H. Stephens un R.C. Lands, Solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Centrālā Banka

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Eiropas Centrālās Bankas lēmumu, kurš tika paziņots ar 2010. gada 17. septembra un 2010. gada 21. oktobra vēstulēm, ar kuru tika liegta prasītāju pieprasītā piekļuve dokumentiem;

— pieprasīt, lai Eiropas Centrālā Banka nodrošinātu prasītājiem piekļuvi šiem dokumentiem atbilstoši Eiropas Centrālās Bankas 2004. gada 4. marta lēmumam par publisku piekļuvi Eiropas Centrālās Bankas dokumentiem (ECB/2004/3) ⁽¹⁾; un

— piespriest ECB atlidzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību prasītāji atbilstoši LESD 263. pantam vēlas panākt, lai tiktu atcelts Eiropas Centrālās Bankas lēmums, kurš tika paziņots ar 2010. gada 17. septembra un 2010. gada 21. oktobra vēstulēm, ar kuru Eiropas Centrālā Banka noraidīja prasītāju lūgumu piekļūt šādiem dokumentiem saskaņā ar Eiropas Centrālās Bankas 2004. gada 4. marta lēmumu par publisku piekļuvi Eiropas Centrālās Bankas dokumentiem (ECB/2004/3):

- i) ziņojumam ar nosaukumu “The impact on government deficit and debt from off-market swaps. The Greek case (SEC/GovC/X/10/88a)”;
- ii) otram ziņojumam ar nosaukumu “The Titlos transaction and possible existence of similar transactions impacting on the euro area government debt or deficit levels (SEC/GovC/X/10/88b)”.

Savas prasības pamatojumam prasītāji norāda šādus pamatus:

Pirmkārt, prasītāji apgalvo, ka Eiropas Centrālā Banka ir nepareizi interpretējusi un/vai nepareizi piemērojusi Eiropas Centrālās Bankas 2004. gada 4. marta lēmuma (ECB/2004/3) 4.1. panta a) punktu, kurā ir paredzēts izņēmums no šī lēmuma 2. punktā paredzētajām vispārējām piekļuves tiesībām, proti:

- i) Eiropas Centrālā Banka nav interpretējusi 4.1. panta a) punktu tādējādi, ka tajā ir pieprasīta sabiedrības interešu faktoru apsvēršana par labu publiskošanai;
- ii) Eiropas Centrālā Banka nav piešķirusi pietiekamu vai atbilstošu nozīmi sabiedrības interešu faktoriem par labu pieprasīto dokumentu publiskošanai;
- iii) Eiropas Centrālā Banka ir pārvērtējusi un/vai nepareizi noteikusi sabiedrības intereses, kas nepieļauj pieprasīto dokumentu publiskošanu.

Turklāt prasītāji apgalvo, ka Eiropas Centrālā Banka ir nepareizi interpretējusi un/vai nepareizi piemērojusi Eiropas Centrālās Bankas 2004. gada 4. marta lēmuma (ECB/2004/3) 4.2. pantu, kurā ir paredzēts izņēmums no šī lēmuma 2. punktā paredzētajām vispārējām piekļuves tiesībām, proti:

i) Eiropas Centrālajai Bankai sabiedrības “prioritāras” intereses bija jāinterpretē kā tādas sabiedrības intereses, kuras ir pietiekami būtiskas, lai gūtu pārsvaru pār jebkādam sabiedrības interesēm, kas pamatotu atbrīvojuma saglabāšanu;

ii) Eiropas Centrālajai Bankai bija jāsecina, ka pastāv sabiedrības prioritāras intereses šajā izpratnē, kas attaisno pieprasītās informācijas publiskošanu.

Visbeidzot, prasītāji apgalvo, ka Eiropas Centrālā Banka ir nepareizi interpretējusi un/vai nepareizi piemērojusi Eiropas Centrālās Bankas 2004. gada 4. marta lēmuma (ECB/2004/3) 4.3. pantu, kurā ir paredzēts izņēmums no šī lēmuma 2. punktā paredzētajām vispārējām piekļuves tiesībām, proti:

- i) Eiropas Centrālajai Bankai sabiedrības “prioritāras” intereses bija jāinterpretē kā tādas sabiedrības intereses, kuras ir pietiekami būtiskas, lai gūtu pārsvaru pār jebkādam sabiedrības interesēm saglabāt atbrīvojumu;
- ii) Eiropas Centrālajai Bankai bija jāsecina, ka pastāv sabiedrības prioritāras intereses šajā izpratnē, kas attaisno pieprasītās informācijas publiskošanu;
- iii) Eiropas Centrālā Banka ir pārvērtējusi un/vai nepareizi noteikusi sabiedrības intereses, kas nepieļauj pieprasīto dokumentu publiskošanu.

⁽¹⁾ Eiropas Centrālās Bankas 2004. gada 4. marta lēmums par publisku piekļuvi Eiropas Centrālās Bankas dokumentiem (ECB/2004/3) (OV 2004, L 80, 42. lpp.).

Prasība, kas celta 2010. gada 17. decembrī — Zenato/ITSB — Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona (“RIPASSA”)

(Lieta T-595/10)

(2011/C 72/36)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Alberto Zenato (Verona, Itālija) (pārstāvis — A. Rizzoli, avvocato)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otrs procesa ITSB Apelāciju padomē dalībnieks: *Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona* (Verona, Itālija)

Prasītāja prasījumi:

- atzīt šo prasību par pieņemamu kopā ar attiecīgajiem pielikumiem;
- atcelt Apelāciju padomes lēmumu daļā, kurā atcelts apstrīdētais lēmums un kompensēti izdevumi, kas radušies Apelāciju padomes procesā;
- tādējādi apstiprināt Iebildumu nodaļas lēmumu;
- piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzējs: prasītājs

Attiecīgā Kopienas preču zīme: vārdiska preču zīme "RIPASSA" (reģistrācijas pieteikums Nr. 106 955), attiecībā uz precēm, kas ietilpst 33. klasē

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks: *Camera di Commercio Industria Artigianato e Agricoltura di Verona*

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: Itālijas vārdiska preču zīme "VINO DI RIPASSO" (Nr. 528 778), attiecībā uz precēm, kas ietilpst 33. klasē

Iebildumu nodaļas lēmums: iebildumus noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: atcelt apstrīdēto lēmumu un nodot lietu Iebildumu nodaļai atkārtotai izskatīšanai

Izvirzītie pamati: Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums un nepareiza piemērošana.

Prasība, kas celta 2010. gada 29. decembrī — Eurocool Logistik/ITSB — Lenger ("EUROCOOL")

(Lieta T-599/10)

(2011/C 72/37)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Eurocool Logistik GmbH* (Linca, Austrija) (pārstāvis — G. Secklehner, *Rechtsanwalt*)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Otrs procesa ITSB Apelāciju padomē dalībnieks: *Peter Lenger* (Weinheim, Vācija)

Prasītājas prasījumi:

- pilnībā atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju pirmās padomes 2010. gada 14. oktobra lēmumu lietā R 451/2010-1, ar kuru ir apstiprināts Iebildumu nodaļas 2010. gada 27. janvāra lēmums iebildumu procesā Nr. B 751 570, noraidīt iebildumus un nodot preču zīmi Iekšējā tirgus saskaņošanas birojā reģistrācijas procesa turpināšanai, kā arī piespriest atbildētājam atlīdzināt visus ar šo lietu saistītos tiesāšanās izdevumus, it īpaši procesa Apelāciju padomē tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniedzēja: prasītāja

Attiecīgā Kopienas preču zīme: vārdiska preču zīme "EUROCOOL" attiecībā uz pakalpojumiem, kas ietilpst 39. un 42. klasē

Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks: *Peter Lenger*

Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums: valsts grafiska preču zīme, kas ietver vārdisku elementu "EUROCOOL LOGISTICS", attiecībā uz pakalpojumiem, kas ietilpst 35. un 39. klasē, un attiecībā uz konkrētiem pakalpojumiem valsts komercpraksē izmantots sabiedrības nosaukums "EUROCOOL LOGISTICS"

Iebildumu nodaļas lēmums: iebildumus apmierināt

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati: Regulas (EK) Nr. 207/2009⁽¹⁾ 63. panta 2. punkta un 75. panta otrā teikuma pārkāpums, jo prasītājai iebildumu procesā neesot tikusi dota iespēja atbildēt uz otra procesa dalībnieka iebildumu pamatojumu procesā Apelāciju padomē, kā arī Regulas (EK) Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums, jo nepastāvot konfliktējošo preču zīmju sajaukšanas iespēja

⁽¹⁾ Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2011. gada 7. janvārī — Export Development Bank of Iran/Padome

(Lieta T-4/11)

(2011/C 72/38)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Export Development Bank of Iran* (pārstāvis — J.M. Thouvenin, *avocat*)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasījumi:

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Padomes Regulu (ES) Nr. 961/2010 tiktāl, ciktāl tā attiecas uz prasītāju;
- atzīt Lēmumu 2010/413/KĀDP par nepiemērojamu attiecībā uz prasītāju;
- atcelt Padomes Regulas (ES) Nr. 961/2010 16. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu tiktāl, ciktāl tie attiecas uz prasītāju;
- atcelt Padomes lēmumu iekļaut prasītāju sarakstā, kas minēts Padomes Regulas (ES) Nr. 961/2010 VIII pielikumā;
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatošanai prasītāja izvirza septiņus pamatus:

- 1) pirmais pamats ir balstīts uz to, ka Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulai (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007 ⁽¹⁾ un/vai tās 16. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktam, nav juridiskā pamata;
 - šī pamata pirmajā daļā prasītāja apgalvo, ka LESD 215. pants nevar būt Regulas Nr. 961/2010 juridiskais pamats, jo Lēmumā 2010/413/KĀDP tas nav paredzēts;
 - šī pamata otrajā daļā prasītāja apgalvo, ka LESD 215. pants nevar būt Regulas Nr. 961/2010 juridiskais pamats, jo Lēmums 2010/413/KĀDP nebija pieņemts saskaņā ar LES V sadaļas 2. nodaļu. Šis lēmums šajā lietā tāpēc ir jāuzskata par nepieņemamu;
- 2) otrais pamats ir balstīts uz starptautisko tiesību pārkāpumu ar Regulas Nr. 961/2010 16. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktu tiktāl, ciktāl ar šīm normām netiek īstenots Drošības padomes lēmums un tiek pārkāpts starptautiskajā tiesībā paredzētais neiejaukšanās princips;

- 3) trešais pamats ir balstīts uz LESD 215. panta pārkāpumu, jo procedūra iekļaušanai VIII pielikuma sarakstā ir pretrunā LESD 215. pantā paredzētajai procedūrai;
- 4) ceturtais pamats ir balstīts uz tiesību uz aizstāvību, tiesību uz labu pārvaldību un tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu tiktāl, ciktāl Padome nav ievērojusi prasītājas tiesības tikt uzklaustītai, nav pietiekami pamatojusi savus lēmumus un nav prasītājai ļāvusi piekļūt lietas materiāliem;
- 5) piektais pamats ir balstīts uz samērīguma principa pārkāpumu:
 - vispirms prasītāja apgalvo, ka apstrīdētie lēmumi nav atbilstoši tiktāl, ciktāl fondu un citu prasītājas pārvaldīto līdzekļu iesaldēšanas rezultātā tiek iesaldēti fondi un līdzekļi, kas nav tās rīcībā un pieder tās klientiem;
 - turpinājumā prasītāja apgalvo, ka piemērotā sankcija nav samērīga, ņemot vērā faktus, kas attiecībā uz to tiek apgalvoti, un ka sankcija ir balstīta uz novecojušiem un nepamatotiem faktiem;
- 6) sestais pamats ir balstīts uz tiesību uz īpašumu pārkāpumu, jo tās tiesību uz īpašumu ierobežošana neesot samērīga tiktāl, ciktāl tiesvedības laikā netika ievērotas tās tiesības uz aizstāvību;
- 7) septītais pamats ir balstīts uz nediskriminācijas principa pārkāpumu tiktāl, ciktāl prasītāja tika sodīta, neraugoties uz to, ka nebija konstatēts, ka tā apzināti un brīvprātīgi ir piedalījies darbībās, kuru mērķis vai sekas bija izvairīšanās no ierobežojošajiem pasākumiem.

⁽¹⁾ OV L 281, 1. lpp.

Prasība, kas celta 2011. gada 7. janvārī — Export Development Bank of Iran/Padome

(Lieta T-5/11)

(2011/C 72/39)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Export Development Bank of Iran (pārstāvis — J.-M. Thouvenin, avocat)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītājas prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt 2010. gada 25. oktobra Lēmumu 2010/644/KĀDP tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- atcelt lēmumu, kas ir ietverts Padomes 2010. gada 28. oktobra vēstulē, kas tika adresēta prasītājam;
- pasludināt Lēmumu 2010/644/KĀDP par nepiemērojamu attiecībā uz prasītāju;
- piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājas izvirzītie pamati un galvenie argumenti pēc būtības ir identiski vai līdzīgi tiem, kas izvirzīti lietā T-4/11 *Export Development Bank of Iran*/Padome.

Apelācijas sūdzība, ko par Civildienesta tiesas 2010. gada 28. oktobra spriedumu lietā F-9/09 *Vicente Carbajosa u.c./Komisija* 2011. gada 5. janvārī iesniedza Eiropas Komisija

(Lieta T-6/11 P)

(2011/C 72/40)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Komisija (pārstāvji — J. Currall un B. Eggers)

Pārējie lietas dalībnieki: Isabel Vicente Carbajosa (Brisele, Beļģija), Niina Lehtinen (Brisele) un Myriam Menchen (Brisele)

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Civildienesta tiesas 2010. gada 28. oktobra spriedumu lietā F-9/09 *Vicente Carbajosa u.c./Komisija*;
- nodot lietu atpakaļ Civildienesta tiesai, lai tā izvērtētu prasītāju norādītos atcelšanas pamatus;
- atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatojumam prasītāja norāda divus pamatus.

- 1) Pirmais pamats ir par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, tiesību uz aizstāvību un tiesiskās drošības principa pārkāpumu tiktāl, ciktāl Civildienesta tiesa esot apmierinājusi pamatu, kurš aplūkotajā lietā nav ticis norādīts pat pēc tiesas iniciatīvas, bet ir ticis norādīts citas lietas ietvaros.
- 2) Otrais pamats pakārtoti ir par Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu III pielikuma 1., 5. un 7. panta pārkāpumu un lēmumu par Eiropas Personāla atlasē biroja (EPSO) izveidi pārkāpumu, kā arī par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu, ciktāl Civildienesta tiesa ir kļūdaini secinājusi, ka EPSO nav kompetences neiekļaut ieinteresētās personas kandidātu sarakstā, kas pēc priekšatlases kārtas uzaicināti iesniegt pieteikumu pilnībā.

Prasība, kas celta 2011. gada 7. janvārī — *Bank Kargoshaei un citi*/Padome

(Lieta T-8/11)

(2011/C 72/41)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Bank Kargoshaei, Bank Melli Iran Investment Company, Bank Melli Iran Printing and Publishing Company, Cement Investment & Development Co., Mazandaran Cement Company, Melli Agrochemical Company, Shomal Cement Co.* (Teherāna, Irāna) (pārstāvji — L. Defalque un S. Woog, lawyers)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Padomes 2010. gada 25. oktobra lēmuma 2010/644/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP⁽¹⁾, pielikuma B daļas 5. punktu un Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulas (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007⁽²⁾ VIII pielikuma B daļas 5. punktu, un atcelt lēmumu, kas ietverts Padomes 2010. gada 28. oktobra vēstulē;
- atzīt, ka Padomes 2010. gada 26. jūlija lēmuma⁽³⁾ 20. panta 1. punkta b) apakšpunkts un Padomes Regulas (ES) Nr. 961/2010 16.panta 2. punkta a) apakšpunkts ir prettiesiski un nepiemērojami attiecībā uz prasītājiem;
- piespriest Padomei atlīdzināt prasītāju tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatojumam prasītāji atsaucas uz prasības pamatiem, kuri ir vienādi ar prasības pamatiem, ko prasītājs ir izvirzījis lietā T-7/11 *Bank Mellī Iran/Padome*.

⁽¹⁾ OV L 281, 81. lpp.

⁽²⁾ OV L 281, 1. lpp.

⁽³⁾ Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmums 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.).

Prasība, kas celta 2011. gada 6. janvārī — *Air Canada/Komisija*

(Lietā T-9/11)

(2011/C 72/42)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Air Canada* (*Saint Laurent*, Kanāda) (pārstāvji — *J. Pheasant* un *T. Capel, Solicitors*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt lēmumu, tostarp tā 2. un 3. pantu, vai, pakārtoti, atcelt lēmuma atsevišķas daļas saskaņā ar LESD 263. pantu;

— atcelt naudas sodu vai, pakārtoti, samazināt naudas sodu, tostarp līdz nullei, saskaņā ar LESD 261. pantu;

— piespriest Komisijai veikt nepieciešamos pasākumus, lai izpildītu Tiesas spriedumu saskaņā ar LESD 266. pantu, un

— piespriest Komisijai atlīdzināt *Air Canada* tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo prasības pieteikumu un turpmākajām šīs tiesvedības stadijām.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatošanai prasītāja izvirza sešus tiesību pamatus:

1) ar pirmo pamatu tā apgalvo, ka ir pārkāptas tās tiesības uz aizstāvību, jo Komisija būtiski izmainīja tās stāvokli laikā starp paziņojumu par iebildumiem un lēmumu un tāpēc pamatoja savu lēmumu ar jaunu faktisku un tiesisku novērtējumu, attiecībā uz kuru prasītājai netika dota iespēja tikt uzklautai;

2) ar otro pamatu tā apgalvo, ka

— lēmums ir balstīts uz nepieņemamiem pierādījumiem, jo lietiskie pierādījumi, uz kuriem Komisija pamatojas lēmumā, kas ir vērsti pret prasītāju, ir nepieņemami;

— saglabājot noteiktus pierādījumus pret prasītāju un vienlaikus uzskatot tādus pašus vai būtībā līdzīgus pierādījumus par nepietiekamiem, lai pierādītu pārkāpumu attiecībā pret dažiem citiem paziņojuma par iebildumiem adresātiem, un neņemot vērā prasītājas faktu precizējumus un paskaidrojumus, Komisija ir pārkāpusi ES tiesību vienlīdzīgas attieksmes principu un nav piemērojusi pareizu pierādījumu apjomu saskaņā ar ES tiesībām;

3) ar trešo pamatu tā apgalvo, ka nav tāda pārkāpuma, kurā tā būtu piedalījusies, jo:

— lēmuma rezolūīvās daļas 1. un 2. pantā nav konstatēts, ka prasītāja ir piedalījusies vienotā un turpinātā pārkāpumā, kāds ir minēts pamatojumā;

— Komisija nav izpildījusi atbilstošos juridiskos nosacījumus saskaņā ar LESD 101. panta 1. punktu un nav rīkojusies atbilstoši piemērojamajai judikatūrai, lai atzītu prasītājas atbildību par vienotu un turpinātu pārkāpumu;

— pamatojoties uz pierādījumiem, uz kuriem, ņemot vērā otro pamatu, Komisija ir tiesīga atsaukties, vēlreiz izvērtējot iebildumus pret prasītāju, ar lēmumu nav pierādīts neviens pārkāpums, ko būtu izdarījis prasītāja;

4) ar ceturto pamatu tā apgalvo, ka nav definēts vai, pakārtoti, pareizi definēts atbilstošais tirgus, pārkāpjot piemērojamo tiesisko pienākumu, kas ir paredzēts ES judikatūrā, un it īpaši pārkāpjot noteiktības un samērīguma principu;

5) ar piekto pamatu tā apgalvo, ka naudas sods ir jāatceļ pilnībā vai, pakārtoti, ir būtiski jāsamazina (tostarp līdz nullei), balstoties uz citiem pamatiem un uz to, ka Komisija nav piemērojusi ES tiesību vienlīdzīgas attieksmes principu, novērtējot soda apmēru;

6) ar sesto pamatu tā apgalvo, ka nav norādīts pamatojums, neievērojot pienākumu norādīt pamatojumu saskaņā ar LESD 296. pantu.

**Prasība, kas celta 2011. gada 6. janvārī — Sina Bank/
Padome**

(Lieta T-15/11)

(2011/C 72/43)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Sina Bank (Teherāna, Irāna) (pārstāvji — B. Mettetal un C. Wucher-North, lawyers)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Regulas Nr. 961/2010 (¹) VIII pielikuma B daļas 8. punktu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- atcelt Padomes 2010. gada 28. oktobra vēstuli-lēmumu;
- atzīt par nepiemērojamu Padomes Lēmuma 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (²), II pielikuma B daļas 8. punktu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- atzīt Padomes Regulas Nr. 961/2010 16. panta 2. punktu par nepiemērojamu attiecībā uz prasītāju;
- atzīt Padomes Lēmuma 2010/413/KĀDP 20. panta 1. punkta b) apakšpunktu par nepiemērojamu attiecībā uz prasītāju;
- piespriest Padomei segt savus, kā arī atlīdzināt prasītājas tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Savas prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus:

1) ar pirmo pamatu tā apgalvo, ka iekļaušanas būtiskie kritēriji saskaņā ar apstrīdēto 2010. gada regulu un lēmumu attie-

cībā uz prasītāju nav izpildīti un/vai ka Padome ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, nosakot, vai šie kritēriji tika vai netika izpildīti. Līdz ar to prasītājas iekļaušana nav pamatota;

2) ar otro pamatu tā apgalvo, ka tās iekļaušana ir pretrunā vienlīdzīgas attieksmes principam:

— attiecībā pret prasītāju netika piemērota vienlīdzīga attieksme salīdzinājumā ar citu Irānas banku situāciju;

— attiecībā pret prasītāju netika piemērota vienlīdzīga attieksme salīdzinājumā ar citu Irānas banku, kas tika iekļautas gan 2010. gada regulas, gan lēmuma sarakstā, situāciju;

— attiecībā pret prasītāju netika piemērota vienlīdzīga attieksme salīdzinājumā ar “Daftar” un Mostaz’afan fonda situāciju;

3) ar trešo pamatu tā apgalvo, ka netika ievērotas tiesības uz aizstāvību un ka netika izpildīta prasība pamatot sankcijas, jo:

— prasītāja nesaņēmu nekādu informāciju no Padomes, kas pamatotu tās nostāju, izņemot īsu pamatojumu ar diviem teikumiem, kas bija vispārējs un neprecīzs;

— neskatoties uz to, ka prasītāja iesniedza Padomei lūgumus sniegt precīzu informāciju attiecībā uz tās iekļaušanu, Padome neatbildēja ne uz prasītājas, ne arī uz tās advokātu vēstulēm;

— šāda situācija padara par neiespējamu noteikt, vai pasākums ir pamatots vai arī kļūdainis;

— par visiem pierādījumiem, kas tika iesniegti pret prasītāju, pēc iespējas bija tai jāpaziņo vai nu vienlaikus vai pēc iespējas ātrāk pēc tam, kad tika pieņemts sākotnējais lēmums iesaldēt tās fondus;

4) ar ceturto pamatu tā apgalvo, ka ar ierobežojošajiem pasākumiem tiek pārkāptas tās tiesības uz īpašumu un ka tie nav samērīgi ar lēmumu, esot pretrunā Eiropas Savienības tiesību samērīguma principam, jo:

— nepastāv nekāda saikne starp Padomes izvirzīto mērķi un prasītājam piemēroto ierobežojošo pasākumu;

— Padome nav identificējusi nevienu darījumu, kurā prasītāja būtu iesaistīta;

— pastāv citi, samērīgāki iespējamie pasākumi attiecībā uz apgalvotajām Irānas “kodolaktivitātēm” un šādu darbību finansēšanas risku.

(¹) Padomes 2010. gada 25. oktobra Regula (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007, OV L 281, 1. lpp.

(²) Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmums 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP, OV L 195, 39. lpp.

Nīderlandes valdība uzskata, ka minimālā cena tika pilnībā samaksāta pirms atbalsta piešķiršanas cietes ražotājam un kartupeļu audzētājam. Minimālā cena tika samaksāta, pirmkārt, pateicoties minimālās cenas daļējai kompensācijai ar ražotāja neīstenotu (privāttiesību) prasījumu pret audzētāju un, otrkārt, pārskaitot atlikušo minimālās cenas daļu uz audzētāja noteiktu (bankas) kontu.

Savas prasības atbalstam prasītāja norāda piecus pamatus.

Prasība, kas celta 2011. gada 14. janvārī — Nīderlandes Karaliste/Eiropas Komisija

(Lieta T-16/11)

(2011/C 72/44)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Nīderlandes Karaliste (pārstāvji — C. Wissels, M. de Ree un M. Noort, pārstāvji)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Komisijas 2010. gada 4. novembra Lēmuma Nr. 2010/668/ES, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz atsevišķus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) Garantiju nodaļu, uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA), 1. pantu, ciktāl šis pants skar Nīderlandes Karalisti un tajā ir paredzēta finanšu korekcija par (kopējo) summu EUR 28 947 149,31, kas tika piemērota deklarētajiem izdevumiem 2003.-2008. gadā kartupeļu cietes ražošanas kvotu sistēmas ietvaros;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija ar Lēmumu Nr. 2010/668/ES piemēroja vienotas likmes korekciju 10 % apmērā summām, kuras Nīderlandes iestādes bija deklarējušas kā samaksātas 2003.-2008. gadā Eiropas kartupeļu cietes atbalsta sistēmas ietvaros. Kā uzskata Komisija, Nīderlandes iestādes pārskaitīja atbalstu cietes ražotājam un kartupeļu audzētājam pirms kartupeļu audzētājam tika samaksāta kartupeļu minimālās cenas kopējā summa par piegādātajiem kartupeļiem.

1) Pirmais pamats — par Regulas Nr. 1258/99 (¹) 7. panta 4. punkta un Regulas Nr. 1290/2005 (²) 31. panta pārkāpumu, aplūkojot tos kopsakarā ar Regulas Nr. 1868/94 (³) 5. pantu, Regulas Nr. 97/95 (⁴) 11. pantu, Regulas Nr. 2236/2003 (⁵) 10. pantu, Regulas Nr. 2237/2003 (⁶) 26. pantu un Regulas Nr. 1973/2004 (⁷) 20. pantu, kas izriet no tā, ka Komisija izslēdza no finansējuma atsevišķus izdevumus, lai gan tas atbilda prēmijas un tiešā atbalsta piešķiršanas nosacījumam, jo minimālā cena tika samaksāta ar kompensāciju un pārskaitījumu.

2) Otrais pamats — par Regulas Nr. 1258/99 7. panta 4. punkta un Regulas Nr. 1290/2005 31. panta pārkāpumu, aplūkojot tos kopsakarā ar Regulas Nr. 1868/94 5. pantu, Regulas Nr. 97/95 11. pantu, Regulas Nr. 2236/2003 10. pantu, Regulas Nr. 2237/2003 26. pantu un Regulas Nr. 1973/2004 20. pantu, kas izriet no tā, ka Komisija izslēdza no finansējuma atsevišķus izdevumus, lai gan audzētāji varēja saņemt minimālo cenu pirms prēmijas un tiešā atbalsta piešķiršanas.

3) Trešais pamats — par Regulas Nr. 1258/99 7. panta 4. punkta, Regulas Nr. 1663/95 (⁸) 8. panta, Regulas Nr. 1290/2005 31. panta, Regulas Nr. 885/2006 (⁹) 11. panta un arī tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kas izriet no tā, ka Komisija izslēdza no finansējuma atsevišķus izdevumus, lai gan šajos noteikumos paredzētā uz sacīkstes principu balstītā procedūra netika piemērota attiecībā uz visiem secinājumiem, ar kuriem ir pamatots šis pasākums.

4) Ceturtais pamats — par Regulas Nr. 1258/99 7. panta 4. punkta un Regulas Nr. 1290/2005 31. panta pārkāpumu, aplūkojot tos kopsakarā ar Regulas Nr. 97/95 11. pantu, Regulas Nr. 2236/2003 10. pantu, Regulas Nr. 2237/2003 26. pantu un Regulas Nr. 1973/2004 20. pantu, kas izriet no tā, ka Komisija izslēdza no finansējuma atsevišķus izdevumus, lai gan iestāde maksātāja varēja kontrolēt minimālās cenas samaksu, pamatojoties uz datiem par saņemšanu.

5) Piektais pamats — par Regulas Nr. 1258/99 7. panta 4. punkta, Regulas Nr. 1290/2005 31. panta 2. punkta un samērīguma principa pārkāpumu, kas izriet no tā, ka Komisija piemēroja vienotas likmes korekciju 10 % apmērā, lai gan pienākumu neizpilde aprobežojas ar kļūdaina izejas punkta izmantošanu, piemērojot priekšnosacījumu par minimālās cenas samaksu un tā ieviešanas kontroli.

- (¹) Padomes 1999. gada 17. maija Regula (EK) Nr. 1258/1999 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 160, 103. lpp.).
- (²) Padomes 2005. gada 21. jūnija Regula (EK) Nr. 1290/2005 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 209, 1. lpp.).
- (³) Padomes 1994. gada 27. jūlija Regula (EK) Nr. 1868/94, ar ko ievieš kvotu sistēmu attiecībā uz kartupeļu cietes ražošanu (OV L 197, 4. lpp.).
- (⁴) Komisijas 1995. gada 17. janvāra Regula (EK) Nr. 97/95, ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EEK) Nr. 1766/92 attiecībā uz minimālo cenu un kompensācijas maksājumiem, kas pienākas kartupeļu audzētājiem, un Padomes Regulu (EK) Nr. 1868/94, ar ko nosaka kvotu sistēmu attiecībā uz kartupeļu cietes ražošanu (OV L 16, 3. lpp.).
- (⁵) Komisijas 2003. gada 23. decembra Regula (EK) Nr. 2236/2003, ar kuru nosaka sīki izstrādātas normas Padomes Regulas (EK) Nr. 1868/94, ar ko ievieš kvotu sistēmu attiecībā uz kartupeļu cietes ražošanu, piemērošanai (OV L 339, 45. lpp.).
- (⁶) Komisijas 2003. gada 23. decembra Regula (EK) Nr. 2237/2003, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu dažas atbalsta shēmas, kas paredzētas ar Padomes Regulas (EK) 1782/2003 IV sadaļu, ar kuru izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem (OV L 339, 52. lpp.).
- (⁷) Komisijas 2004. gada 29. oktobra Regula (EK) Nr. 1973/2004, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu dažas atbalsta shēmas, kas paredzētas ar Padomes Regulas (EK) 1782/2003 IV sadaļu, ar kuru izveido kopīgus tiešā atbalsta shēmu noteikumus saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku un izveido dažas atbalsta shēmas lauksaimniekiem (OV L 345, 1. lpp.).
- (⁸) Komisijas 1995. gada 7. jūlija Regula (EK) Nr. 1663/95, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EEK) Nr. 729/70 attiecībā uz ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas procedūru (OV L 158, 6. lpp.).
- (⁹) Komisijas 2006. gada 21. jūnija Regula (EK) Nr. 885/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EK) Nr. 1290/2005 attiecībā uz maksājumu aģentūru un citu struktūru akreditāciju un ELGF un ELFLA grāmatojumu noskaidrošanu (OV L 171, 90. lpp.).

Prasība, kas celta 2011. gada 19. janvārī — Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband/Komisija

(Lieta T-22/11)

(2011/C 72/45)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband (Ministere, Vācija) (pārstāvji — I. Liebach un A. Rosenfeld, Recht-sanwälte)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

Prasītāja lūdz

— daļēji atcelt Komisijas 2010. gada 21. decembra Lēmumu C(2010) 9525 galīgā redakcija, Valsts atbalsts, MC 8/2009 un C-43/2009 — Vācija — WestLB, ciktāl ar šo lēmumu ir noraidīts Vācijas 2010. gada 28. oktobrī lūgtais termiņa pagarinājums Westdeutsche Immobilienbank AG pārdošanai un jauno darījumu pabeigšanai līdz 2011. gada 15. februārim;

— pakārtoti, daļēji atcelt Komisijas 2010. gada 21. decembra Lēmumu C(2010) 9525 galīgā red., Valsts atbalsts, MC 8/2009 un C-43/2009 — Vācija — WestLB, ciktāl ar to Komisija konkludenti ir nolēmusi, ka Vācija ir iesniegusi tikai vienotu lūgumu termiņa pagarinājumam Westdeutsche Immobilienbank AG pārdošanai un jauno darījumu pabeigšanai līdz 2011. gada 15. februārim un tādējādi nav jālemj par termiņa pagarinājumu, kas pārsniegtu minēto datumu;

— piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatojumam prasītāja izvirza piecus prasības pamatus.

1) Pirmais prasības pamats: LESD 296. panta 2. punktā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde

— šajā sakarā prasītāja norāda, ka Komisija neesot izklāstījusi, kādēļ tā divus Vācijas iesniegtos termiņa pagarinājuma lūgumus ir apvienojusi vienā,

— turklāt Komisija neesot paskaidrojusi, kādēļ nav izpildīti termiņa pagarināšanas nosacījumi, kas paredzēti Komisijas 2009. gada 12. maija Lēmumā C(2009) 3900, labota galīgā redakcija, par valsts atbalstu C-43/08 (ex N 390/08), ko Vācija vēlas sniegt WestLB AG pārstrukturēšanai, (turpmāk tekstā — 2009. gada 12. maija lēmums), 2. panta 2. punktā.

2) Otrais prasības pamats: Pilnvaru nepareiza izmantošana un kļūda vērtējumā

— prasītāja šajā sakarā norāda, ka Komisijas diskrecionārā lēmuma par termiņa pagarinājumu pamatā esot nepareiza faktu konstatācija. Prasītāja uzskata, ka apstrīdētā lēmuma pamatā esot tikai viens lūgums pagarināt termiņu līdz 2011. gada 15. februārim, jeb esot ticis konkludenti atzīts, ka par minēto datumu pārsniedzot termiņu lemt nav vajadzības,

— turpinot prasītāja norāda, ka Komisija neesot piemērojusi 2009. gada 12. maija lēmuma 2. panta 2. punktā skaidri paredzēto iespēju termiņu pagarināt, kaut arī esot izpildīti nosacījumi tās izmantošanai. Tā vietā Komisija esot atsaukusies uz nerakstītām *sui generis* pagarināšanas tiesībām, kurām neesot nekāda tiesiska pamata un kuru nosacījumi esot absolūti neskaidri.

3) Trešais prasības pamats: Samērīguma principa pārkāpums

— attiecībā uz šo prasītāja cita starpā norāda, ka Komisijas lēmums par *Westdeutsche Immobilienbank AG* jauno darījumu apturēšanu pēc 2011. gada 15. februāra neesot samērīgs ar neērtībām, kas šādi tiks radītas.

4) Ceturtais prasības pamats: Vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums

— šajā ziņā tiek apgalvots, ka Komisija citos ar finanšu krīzi saistītos gadījumos, kad finanšu iestādēm ir tikuši piešķirti atbalsti ievērojami lielākos apmēros, esot piešķirusi būtiski ilgākus termiņus kapitāldaļu un arī nekuštamo īpašumu finansēšanas sabiedrību pārdošanai.

5) Piektais prasības pamats: Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta un labas pārvaldības principa pārkāpums

— piektā prasības pamata ietvaros prasītāja norāda, ka Komisija neesot tiesīga dalībvalsts izteiktus lūgumus interpretēt pretēji to tekstam, jēgai un mērķim, kā arī šādi par tiem lemt.

Prasība, kas celta 2011. gada 18. janvārī — *Fraas/ITSB* (rūtiņu raksts melnā, smilškrāsā, brūnā, tumši sarkanā un pelēkā krāsā)

(Lieta T-26/11)

(2011/C 72/46)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *V. Fraas GmbH (Helmbrechts-Wüstenselbitz, Vācija)* (pārstāvji — *R. Kunze* un *G. Würtenberge, Rechtsanwälte*)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju ceturtnās padomes 2010. gada 15. novembra lēmumu lietā R 1317/2010-4;

— piespriest Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Attiecīgā Kopienas preču zīme: grafiska preču zīme, kas atveido rūtiņu rakstu melnā, smilškrāsā, brūnā, tumši sarkanā un pelēkā krāsā, attiecībā uz precēm, kas ietilpst 18., 24. un 25. klasē

Pārbaudītāja lēmums: reģistrācijas pieteikumu noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati: Regulas (EK) Nr. 207/2009⁽¹⁾ 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta, skatot to kopā ar 7. panta 2. punktu, pārkāpums, jo attiecīgajai Kopienas preču zīmei esot atšķirtspēja, kā arī Regulas (EK) Nr. 207/2009 75. un 76. panta pārkāpums, jo Apelāciju padome neesot izvērtējusi prasītājas plašo faktisko un juridisko argumentāciju

⁽¹⁾ Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2011. gada 21. janvārī — *Rheinischer Sparkassen- und Giroverband/Eiropas Komisija*

(Lieta T-27/11)

(2011/C 72/47)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Rheinischer Sparkassen- und Giroverband* (Diseldorfa, Vācija) (pārstāvji — *A. Rosenfeld* un *I. Liebach, Rechtsanwälte*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

Prasītāja lūdz

— daļēji atcelt Komisijas 2010. gada 21. decembra Lēmumu C(2010) 9525 galīgā redakcija, Valsts atbalsts, MC 8/2009 un C-43/2009 — Vācija — *WestLB*, ciktāl ar šo lēmumu ir noraidīts Vācijas 2010. gada 28. oktobrī lūgtais termiņa pagarinājums *Westdeutsche Immobilienbank AG* pārdošanai un jauno darījumu pabeigšanai līdz 2011. gada 15. februārim;

— pakārtoti, daļēji atcelt Komisijas 2010. gada 21. decembra Lēmumu C(2010) 9525 galīgā red., Valsts atbalsts, MC 8/2009 un C-43/2009 — Vācija — *WestLB*, ciktāl ar to Komisija konkludenti ir nolēmusi, ka Vācija ir iesniegusi tikai vienotu lūgumu termiņa pagarinājumam *Westdeutsche Immobilienbank AG* pārdošanai un jauno darījumu pabeigšanai līdz 2011. gada 15. februārim un tādējādi nav jālemj par termiņa pagarinājumu, kas pārsniegtu minēto datumu;

— piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatojumam prasītāja izvirza piecus prasības pamatus.

1) Pirmais prasības pamats: LESD 296. panta 2. punktā paredzētā pienākuma norādīt pamatojumu neizpilde

— šajā sakarā prasītāja norāda, ka Komisija neesot izklāstījusi, kādēļ tā divus Vācijas iesniegtos termiņa pagarinājuma lūgumus ir apvienojusi vienā,

— turklāt Komisija neesot paskaidrojusi, kādēļ nav izpildīti termiņa pagarināšanas nosacījumi, kas paredzēti Komisijas 2009. gada 12. maija Lēmumā C(2009) 3900, labota galīgā redakcija, par valsts atbalstu C-43/08 (*ex N 390/08*), ko Vācija vēlas sniegt *WestLB AG* pārstrukturēšanai, (turpmāk tekstā — 2009. gada 12. maija lēmums), 2. panta 2. punktā.

2) Otrais prasības pamats: Pilnvaru nepareiza izmantošana un kļūda vērtējumā

— prasītāja šajā sakarā norāda, ka Komisijas diskrecionārā lēmuma par termiņa pagarinājumu pamatā esot nepareiza faktu konstatācija. Prasītāja uzskata, ka apstrīdētā lēmuma pamatā esot tikai viens lūgums pagarināt termiņu līdz 2011. gada 15. februārim, jeb esot ticis konkludenti atzīts, ka par minēto datumu pārsniedzot termiņu lemt nav vajadzības,

— turpinot prasītāja norāda, ka Komisija neesot piemērojusi 2009. gada 12. maija lēmuma 2. panta 2. punktā skaidri paredzēto iespēju termiņu pagarināt, kaut arī esot izpildīti nosacījumi tās izmantošanai. Tā vietā Komisija esot atsaukusies uz nerakstītām *sui generis* pagarināšanas tiesībām, kurām neesot nekāda tiesiska pamata un kuru nosacījumi esot absolūti neskaidri.

3) Trešais prasības pamats: Samērīguma principa pārkāpums

— attiecībā uz šo prasītāja cita starpā norāda, ka Komisijas lēmums par *Westdeutsche Immobilienbank AG* jauno darījumu apturēšanu pēc 2011. gada 15. februāra neesot samērīgs ar neērtībām, kas šādi tiks radītas.

4) Ceturtais prasības pamats: Vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpums

— šajā ziņā tiek apgalvots, ka Komisija citos ar finanšu krīzi saistītos gadījumos, kad finanšu iestādēm ir tikuši

piešķirti atbalsti ievērojami lielākos apmēros, esot piešķirusi būtiski ilgākus termiņus kapitāldaļu un arī nekuštamo īpašumu finansēšanas sabiedrību pārdošanai.

5) Piektais prasības pamats: Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta un labas pārvaldības principa pārkāpums

— piektā prasības pamata ietvaros prasītāja norāda, ka Komisija neesot tiesīga dalībvalsts izteiktus lūgumus interpretēt pretēji to tekstam, jēgai un mērķim, kā arī šādi par tiem lemt.

Prasība, kas celta 2011. gada 23. janvārī — Koninklijke Luchtvaart Maatschappij/Komisija

(Lieta T-28/11)

(2011/C 72/48)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV (Amstelveen, Nīderlande) (pārstāvis — M. Smeets, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— pilnībā vai daļēji atcelt Komisijas 2010. gada 9. novembra Lēmumu Nr. C(2010) 7694, galīgā redakcija, un, pakārtoti,

— samazināt naudas sodu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasība, kas celta saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (turpmāk tekstā — “LESD”) 263. pantu (bijušais EKL 230. pants), lai pārbaudītu un atceltu Komisijas 2010. gada 9. novembra Lēmumu Nr. C(2010) 7694, galīgā redakcija, par LESD 101. panta (bijušais EKL 81. pants), EEZ līguma 53. panta un Eiropas Kopienas un Šveices Konfederācijas Nolīguma par gaisa transportu 8. panta piemērošanu (lieta COMP/39.258-Kravu aviopārvadājumi), kas adresēts *KLM N.V.*; un, pakārtoti, lai samazinātu saskaņā ar LESD 261. pantu (bijušais EKL 229. pants) uzlikto naudas sodu.

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus.

- 1) Pirmais pamats izriet no fakta, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīts pamatojums LESD 296. panta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta c) apakšpunkta nozīmē. Šajā ziņā prasītāja izvirza šādus argumentus:
- būtiska pretruna starp lēmuma rezolutīvo daļu un pamatojuma daļu;
 - pretrunas starp lēmuma rezolutīvo daļu un pamatojuma daļu liedz Vispārējai tiesai veikt efektīvu lēmuma pārbaudi;
 - pretrunas un skaidrības trūkums pamatojuma daļā attiecībā uz i) pārkāpuma apjomu un lēmuma adresātiem, ii) komisijas maksas nepiemērošana papildnodoklim un iii) degvielas papildnodokļa ieviešana liedz Vispārējai tiesai veikt efektīvu lēmuma pārbaudi;
 - pretrunas un skaidrības trūkums pamatojuma daļā saistībā ar 2006. gada pamatnostādņem naudas soda aprēķināšanai liedz Vispārējai tiesai veikt efektīvu lēmuma pārbaudi.
- 2) Otrais pamats izriet no apgalvojuma, ka lēmums ir pieņemts pārkāpjot tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41., 47., 48., 49., un 50. panta nozīmē. Šajā ziņā prasītāja izvirza šādus argumentus:
- Komisija nav ievērojusi Pamattiesību hartas 41. panta 2. punkta a) apakšpunktā un 47. un 48. pantā paredzētās tiesības tikt uzklautam, tiesības uz taisnīgu tiesu un nevainīguma prezumpciju, neuzklaut adresātus par dažādām pārmaiņām saistībā ar lietas apjomu un adresātu skaitu;
 - ir pārkāpti likumības un sodu samērības principi atbilstoši Pamattiesību hartas 49. pantam, iekļaujot KLM Cargo pilno apgrozījumu pārdošanas vērtībā atbilstoši 2006. gada pamatnostādņem naudas soda aprēķināšanai, un līdz ar to arī pārkāptas tiesības tikt uzklautam;
 - ir pārkāpts Pamattiesību hartas 49. pantā paredzētais likumības un sodu samērības princips un Pamattiesību hartas 50. pantā paredzētais *non bis in idem* princips, iekļaujot ārpus EEZ veikto pārdošanu pārdošanas vērtībā atbilstoši 2006. gada pamatnostādņem naudas soda aprēķināšanai un izmantojot vispārīgu kritēriju, lai sasniegtu šīs pārdošanas vērtības griestus, un līdz ar to ir pārkāptas arī tiesības tikt uzklautam.
- 3) Trešais pamats izriet no fakta, ka naudas sods ir noteikts pārkāpjot LESD 101. pantu un Regulas 1/2003 (1) 23. pantu, kā arī 2006. gada pamatnostādnes naudas soda aprēķināšanai, jo:
- 2006. gada pamatnostādnes naudas soda aprēķināšanai neļauj iekļaut pārdošanas apmēru, kas nav tieši vai netieši saistīts ar pārkāpumu, pārdošanas vērtībā;
 - atbilstoši 2006. gada pamatnostādņem naudas soda aprēķināšanai naudas sodu nevar balstīt uz pārdošanu, kas notikusi ārpus EEZ.
- 4) Ceturtais pamats izriet no fakta, ka naudas sods atbilstoši 2006. gada pamatnostādņem naudas soda aprēķināšanai ir noteikts acīmredzami kļūdaini un pārkāpjot tiesiskās paļāvības, samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principus. Šajā ziņā prasītāja izvirza šādus argumentus:
- konstatējums, saskaņā ar kuru pārdošanas apmērs, kas ir tieši vai netieši saistīts ar pārkāpumu, attiecas uz KLM Cargo kopējo pārdošanas apjomu, ir acīmredzami kļūdaini un pretrunā tiesiskās paļāvības, samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principiem;
 - konstatējums, saskaņā ar kuru pārdošanas apmērs, kas tieši vai netieši saistīts ar pārkāpumu, būtu jāiekļauj tās pārdošanas, ko KLM Cargo veikusi ārpus EEZ, ir acīmredzami kļūdaini un pretrunā tiesiskās paļāvības, samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principiem;
 - pārkāpuma smaguma noteikšana, neņemot vērā papildnodokļu raksturu, kā arī pārdošanas vērtības un pārkāpuma smaguma noteikšana, ņemot vērā pārkāpuma globālo apjomu, ir acīmredzami kļūdaini un pretrunā samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principiem;
 - ir acīmredzami kļūdaini un pretrunā samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principiem noteikt papildus naudas sodu ("ienākšanas maksa"), neskatoties uz pārkāpuma ilgumu;
 - ir acīmredzami kļūdaini un pretrunā samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principiem samazināt naudas sodu par 15 %, pamatojoties uz valdības iejaukšanos.

(1) Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV 2003 L 1, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2011. gada 20. janvārī — Fraas/ITSB (rūtiņu raksts rozā, violetā, smilškrāsā un tumši pelēkā krāsā)

(Lieta T-31/11)

(2011/C 72/49)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: V. Fraas GmbH (Helmbrechts-Wüstenselbitz, Vācija) (pārstāvji — R. Kunze un G. Würtenberger, Rechtsanwälte)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) Apelāciju ceturtnās padomes 2010. gada 15. novembra lēmumu lietā R 1284/2010-4;
- piespriest Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Attiecīgā Kopienas preču zīme: grafiska preču zīme, kas atveido rūtiņu rakstu rozā, violetā, smilškrāsā un tumši pelēkā krāsā, attiecībā uz precēm, kas ietilpst 18., 24. un 25. klasē

Pārbaudītāja lēmums: reģistrācijas pieteikumu noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati: Regulas (EK) Nr. 207/2009⁽¹⁾ 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta, skatot to kopā ar 7. panta 2. punktu, pārkāpums, jo attiecīgajai Kopienas preču zīmei esot atšķirtspēja, kā arī Regulas (EK) Nr. 207/2009 75. un 76. panta pārkāpums, jo Apelāciju padome neesot izvērtējusi prasītājas plašo faktisko un juridisko argumentāciju

⁽¹⁾ Padomes 2009. gada 26. februāra Regula (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2011. gada 21. janvārī — Cathay Pacific Airways/Komisija

(Lieta T-38/11)

(2011/C 72/50)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Cathay Pacific Airways Ltd (pārstāvji — D. Vaughan, QC, R. Kreisberger, Barrister, B. Bär-Bouyssière, advokāts, un M. Rees, Solicitor)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Komisijas lēmuma 2. pantu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- atcelt Komisijas lēmuma 3. pantu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju;
- atcelt Komisijas lēmuma 5. pantu tiktāl, ciktāl tajā *Cathay Pacific* ir noteikts naudas sods EUR 57 120 000 apmērā, vai, pakārtoti, samazināt šī naudas soda apmēru;
- piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus, kas saistīti ar šo prasības pieteikumu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja lūdz atcelt Komisijas 2010. gada 9. novembra Lēmumu C(2010) 7694, galīgā redakcija, lietā COMP/39.258 — *Airfreight* (Kravu aviopārvadājumi) tiktāl, ciktāl Komisija atzina prasītāju atbildīgu par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta pārkāpumu, saskaņojot vairākus elementus attiecībā uz cenām, kas iekasējamas par kravu aviopārvadājumu pakalpojumiem attiecībā uz i) degvielas piemaksām, ii) drošības piemaksām un iii) komisijas maksas nemaksāšanu par piemaksām maršrutos i) starp EEZ teritorijā un ārpus tās esošām lidostām un ii) starp lidostām valstīs, kas ir EEZ līguma dalībvalstis, bet nav ES dalībvalstis un trešās valstis. Pakārtoti, prasītāja lūdz atcelt vai ievērojami samazināt tai uzlikto naudas sodu.

Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza astoņus pamatus.

- 1) Pirmajā pamatā tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, atzīstot, ka prasītāja piedalījies vienotā un turpinātā pasaules mēroga pārkāpumā. Vairums notikumu, par kuriem lēmumā ir noteikta prasītājas atbildība:

- nav uzskatāmi par pārkāpumu, jo tie attiecas uz publiski pieejamas informācijas apmaiņu, vai
- ir daļa no saistoša kolektīvā reglamentējošā apstiprināšanas procesa, vai
- ir notikuši ārpus pārkāpuma laikposma vai nav Komisijas jurisdikcijā.

Komisija turklāt nav pierādījusi, ka lēmumā atspoguļotās prasītājas darbības apstiprina, ka tā būtu pievienojusies kādam kopīgam plānam kopīga mērķa sasniegšanai.

2) Otrajā pamatā tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā un acīmredzamu kļūdu vērtējumā, atzīstot, ka prasītājam nebija pienākuma piedalīties kolektīvā pieteikuma iesniegšanas procesā, lai panāktu piemaksu apstiprinājumu no Ķīnas Tautas Republikas Honkongas īpašās pārvaldes apgabala Civilās aviācijas departamenta (CAD). No Honkongas CAD 2009. gada 3. septembra vēstules Eiropas Komisijas priekšsēdētājam skaidri izriet, ka pārvaldātājiem bija jāvienojas par kolektīvo pieteikumu saturu, tostarp par piemaksu apmēru, par ko tika prasīts apstiprinājums, un tiem bija jāiekasē CAD noteiktās piemaksas.

3) Trešajā pamatā tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot, ka aizstāvības arguments par valsts noteiktu piespiedu pienākumu neattiecas uz prasītājas darbību Hongkongā (kā arī Indijā, Šrilankā, Japānā, Filipīnās un Singapūrā), un Komisijas atzinums, ka prasītājas rīcības rezultātā ir izdarīts LESD 101. panta pārkāpums, ir acīmredzami kļūdaini.

4) Ceturtajā pamatā tiek apgalvots, ka Komisijas atzinums par pārkāpumu ir uzskatāms par acīmredzamu kļūdu tiesību piemērošanā tāpēc, ka tas ietver tiešu iejaukšanos Honkongas iekšējā pārvaldē, tādējādi

— pārkāpjot starptautisko publisko tiesību principu par valstu savstarpējo neiejaukšanos vai valstu savstarpējo tiesību atzīšanu (*comity*) un

— izraisot tiešu jurisdikciju konfliktu, kas ir pretrunā tiesiskās drošības principam.

5) Piektajā pamatā tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, vērtējama Honkongas reglamentējošo kārtību salīdzinājumā ar attiecīgi ekvivalento reglamentējošo kārtību Dubajā. Komisijai pārkāpuma jomā nevajadzēja iekļaut *Cathay Pacific* un Honkongu tāpat kā tā neiekļāva Dubāju.

6) Sestajā pamatā tiek apgalvots, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot, ka Honkongā un pārējās reglamentētājās trešo valstu jurisdikcijās prasītājas īstenoto darbību mērķis varēja būt konkurences nepieļaušana, ierobežošana vai izkropļošana Eiropas Savienībā un/vai EEZ. Komisija nav arī apgalvojusi, ka pārkāpums rada konkurencei pretēju iedarbību.

7) Septītajā pamatā tiek apgalvots, ka attiecībā uz ienākošiem lidojumiem no Honkongas un citām trešo valstu jurisdikcijām uz EEZ Komisijai nebija jurisdikcijas konstatēt LESD 101. panta pārkāpumu un uzlikt naudas sodus, jo konkurence Eiropas Savienībā vai tirdzniecības starp dalībvalstīm netika ietekmēta.

8) Astotajā pamatā tiek apgalvots, ka, pat ja prasītājas gadījumā netiek atcelts apgalvotais pārkāpums, naudas sods tik un tā ir jāatceļ vai jāsamazina. Komisijas vērā ņemtā darījumu vērtība ir acīmredzami pārmērīgi augsta, un Komisija nav ņēmusi vērā prasītājas individuālo iesaistīšanās līmeni. Prasītāja aicina Vispārējo tiesu izmantot savu neierobežoto kompetenci saskaņā ar LESD 261. pantu, nosakot simbolisku naudas sodu vai ievērojami samazinot to.

Vispārējās tiesas 2011. gada 10. janvāra rīkojums —
Labate/Komisija

(Lieta T-389/09) ⁽¹⁾

(2011/C 72/51)

Tiesvedības valoda — angļu

Pirmās palātas priekšsēdētājs ir izdevis rīkojumu izslēgt lietu no reģistra.

⁽¹⁾ OV C 312, 19.12.2009.

Vispārējās tiesas 2011. gada 12. janvāra rīkojums —
Maximuscle/ITSB — Foreign Supplement Trademark (“GAKIC”)

(Lieta T-198/10) ⁽¹⁾

(2011/C 72/52)

Tiesvedības valoda — angļu

Piektās palātas priekšsēdētājs ir izdevis rīkojumu izslēgt lietu no reģistra.

⁽¹⁾ OV C 179, 03.07.2010.

EIROPAS SAVIENĪBAS CIVILDIENESTA TIESA

Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2011. gada 20. janvāra spriedums — Strack/Komisija

(Lieta F-121/07) ⁽¹⁾

(Civildienests — Ierēdņi — Piekluve dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — Civildienesta tiesas kompetence — Pieņemamība — Nelabvēlīgs akts)

(2011/C 72/53)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Guido Strack (Ķelne, Vācija) (pārstāvis — H. Tettenborn, avocats)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — J. Currall un B. Eggers, kam palīdz B. Wägenbaur, avocats)

Priekšmets

Civildienests — Prasība atcelt vairākus Komisijas lēmumus, ar kuriem atteikta tūlītēja un pilnīga piekluve dažādiem datiem un dokumentiem, kas attiecas uz prasītāju — Lūgums atlīdzināt zaudējumus

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

⁽¹⁾ OV C 315, 22.12.2007, 50. lpp.

Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2011. gada 20. janvāra spriedums — Strack/Komisija

(Lieta F-132/07) ⁽¹⁾

(Civildienests — Ierēdņi — Civildienesta noteikumu 17., 17.a. un 19. pants — Lūgums atļaut izsniegt dokumentus — Lūgums atļaut publicēt tekstu — Lūgums atļaut izmantot konstatējumus valsts tiesās — Pieņemamība)

(2011/C 72/54)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Guido Strack (Ķelne, Vācija) (pārstāvis — H. Tettenborn)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — J. Currall un B. Eggers, kam palīdz B. Wägenbaur, avocats)

Priekšmets

Civildienests — Prasība atcelt vairākus Komisijas lēmumus, ar kuriem noraidīts, pirmkārt, prasītāja pieteikums atļaut publicēt noteiktus dokumentus un, otrkārt, lūgums ierosināt krimināllietu pret (bijušajiem) komisāriem un Komisijas ierēdņiem — Prasība atlīdzināt zaudējumus

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) G. Strack atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 107, 26.04.2008, 44. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 22. oktobrī — Gross u.c./Tiesa

(Lieta F-106/10)

(2011/C 72/55)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Ivo Gross (Luksemburga, Luksemburga) un citi (pārstāvis — J. Kayser, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Tiesa

Strīda priekšmets un apraksts

Prasība atcelt lēmumus, kas ietverti paziņojumos par prasītāju atalgojumu korekciju par laika posmu no 2009. gada jūlija līdz decembrim un paziņojumos par atalgojumu, kas sagatavoti pēc 2010. gada 1. janvāra ierēdņu un pārējo darbinieku ikgadējās atalgojuma un pensiju korekcijas ietvaros, pamatojoties uz Padomes 2009. gada 23. decembra Regulu (ES, Euratom) Nr. 1296/2009

Prasītāju prasījumi:

— atcelt iecelēj institūcijas lēmumus par prasītāju atalgojumu korekciju, kuri ir izklāstīti paziņojumos ar atpakaļejošu spēku par atalgojuma korekciju 12/2009, kas izplatīti 2010. gadā, paziņojumos par atalgojumu 1/2010, 2/2010, 3/2010, 4/2010, 5/2010, 6/2010, 7/2010, 8/2010, 9/2010 un visos vēlāk izdotajos paziņojumos par atalgojumu līdz datumam, kurā pieņemts galīgais nolēmums šajā instancē, jo ar minētajiem paziņojumiem tiek prettiesiski piemērots atalgojuma korekcijas koeficients 1.85 %, tā vietā, lai piemērotu 3,7 %;

- pieprasīt, nepieciešamības gadījumā veicot ar pierādījumu savākšanas vai procesa organizatorisko pasākumu, lai Komisija iesniegtu uzdoto jautājumu sarakstu, kā arī sniegtās atbildes testos, kas notika Briselē 2010. gada 5. martā plkst. 13:00;
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Prasība, kas celta 2010. gada 15. decembrī — Bömcke/EIB

(Lieta F-127/10)

(2011/C 72/58)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Eberhard Bömcke (Athus, Beļģija) (pārstāvis — D. Lagasse, avocat)

Atbildētāja: Eiropas Investīciju banka

Strīda priekšmets un apraksts

Prasība atcelt EIB personāla pārstāvja ievēlēšanu, ko 2010. gada 8. decembrī paziņoja EIB balsošanas birojs

Prasītāja prasījumi:

- atcelt visa EIB personāla pārstāvja ievēlēšanu, ko 2010. gada 8. decembrī paziņoja EIB balsošanas birojs, un atcelt EIB balsošanas biroja 2010. gada 10. decembra lēmumu, ar ko tika noraidīta sūdzība, ko atbilstoši Konvencijas par EIB personāla pārstāvniecību IV pielikuma 17. punktam 2010. gada 9. decembrī iesniedza prasītājs;
- piespriest EIB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Prasība, kas celta 2011. gada 6. janvārī — Soukup/Komisija

(Lieta F-1/11)

(2011/C 72/59)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Zdenek Soukup (Luksemburga, Luksemburga) (pārstāvji — E. Boigelot un S. Woog, avocats)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Strīda priekšmets un apraksts

Atklātā konkursa EPSO/AD/144/09 atlases komisijas lēmuma neiekļaut prasītāju rezerves sarakstā un lēmuma iekļaut šajā sarakstā citu kandidātu atcelšana, kā arī ciestā morālā kaitējuma un zaudējumu atlīdzība

Prasītāja prasījumi:

- atcelt atklātā konkursa EPSO/AD/144/09 atlases komisijas 2010. gada 27. aprīļa lēmumu, kas pieņemts pēc atkārtota prasītāja mutiskā pārbaudījuma, apstiprinot prasītājam šos rezultātus, proti, zemāku atzīmi nekā minimālā nepieciešamā, un līdz ar to lēmumu neiekļaut viņu rezerves sarakstā;
- atcelt konkursa EPSO/AD/144/09 atlases komisijas lēmumu pieļaut rakstiskajiem un mutiskajiem pārbaudījumiem citu kandidātu un pēc tam iekļaut viņu minētā konkursa rezerves sarakstā;
- atcelt visas darbības, kuras atlases komisija veica pēc norādīto pārkāpumu pieļaušanas;
- piespriest atbildētājam samaksāt summu EUR 25 000 apmērā kā atlīdzību par morālo kaitējumu, zaudējumiem un prasītāja karjeras apdraudējumu, ar iespēju to paaugstināt vai samazināt tiesvedības laikā, kam pieskaitīti procenti ar likmi 7 % gadā kopš 2010. gada 28. jūnija, kas ir sūdzības iesniegšanas diena;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Prasība, kas celta 2011. gada 7. janvārī — Descamps/Komisija

(Lieta F-2/11)

(2011/C 72/60)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Eric Descamps (Brisele, Beļģija) (pārstāvji — L. Levi un A. Blot, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Strīda priekšmets un apraksts

Lēmuma atļaut prasītāju no amata pārbaudes laika beigās atcelšana, kā arī ar šo lēmumu viņam radīto zaudējumu atlīdzināšana

Prasītāja prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas Cilvēkresursu un drošības ģenerāldirekcijas direkcijas "HR.B- Centrālie personālvadības procesi 1: Karjera" direktora, kas īstenoja iecelējinstiucijas pilnvaras, 2010. gada 1. marta lēmumu atlaist prasītāju no amata ar 2010. gada 31. martu;
 - tiktāl, ciktāl nepieciešams, atcelt 2010. gada 24. septembra lēmumu noraidīt sūdzību;
 - līdz ar to atjaunot prasītāju amata pienākumos kā apstiprinātu ierēdni no 2010. gada 1. aprīļa un viņam izmaksāt tādu darba samaksas summu, kuru tas būtu saņēmis kā apstiprinātais ierēdnis no šī datuma, ieskaitot visas atvasinātās tiesības (ieskaitot tiesības uz pensiju), kuras viņš provizoriski ir novērtējis *ex aequo et bono* EUR 39 600 apmērā;
- piespriest atbildētājam samaksāt provizoriski *ex aequo et bono* noteiktu summu EUR 10 000 apmērā kā atlīdzību par ciesto morālo kaitējumu;
 - piespriest atbildētājam samaksāt nokavējuma procentus par pamata parāda summu;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
-

LABOJUMI

Paziņojuma Oficiālajā Vēstnesī lietā T-507/10 labojums

(“Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis” C 13, 2011. gada 15. janvāris, 28. lpp.)

(2011/C 72/03)

Paziņojumu OV lietā T-507/10 *Uspaskich*/Parlaments lasīt šādi:

Prasība, kas celta 2010. gada 28. oktobrī — Viktor Uspaskich/Eiropas Parlaments

(Lieta T-507/10)

(2011/C 13/55)

Tiesvedības valoda – lietuviešu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Viktor Uspaskich (*Kėdainiai*, Lietuva) (pārstāvis – Vytautas Sviderskis, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasītāja prasījumi:

- atcelt Eiropas Parlamenta 2010. gada 7. septembra Lēmumu Nr. P7_TA(2010)0296 par prasību atcelt Viktor Uspaskich imunitāti;
- piespriest atbildētājam samaksāt EUR 10 000 par morālā kaitējuma nodarīšanu;
- piespriest Eiropas Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs savu pieteikumu pamato ar četriem tiesību pamatiem.

Pirmkārt, prasītājs apgalvo, ka atbildētājs ir pārkāpis viņa tiesības uz aizstāvību un tiesības uz taisnīgu lietas izskatīšanu procedūrā 2009/2147(IMM). Eiropas Parlaments ir atteicies uzklaut prasītāju imunitātes atcelšanas procedūras gaitā gan Juridiskajā komitejā, gan plenārsēdē. Tas nav ņēmis vērā vairumu prasītāja argumentu un nav atbildējis uz nevienu no tiem.

Otrkārt, Eiropas Parlaments apstrīdēto lēmumu pieņēmis, balstoties uz nepareizu juridisko pamatu, un ir pārkāpis Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā 9. panta pirmās daļas a) apakšpunktu, jo tas ir pamatojies uz acīmredzami nepareizu Lietuvas Konstitūcijas 62. panta pirmās un otrās daļas interpretāciju. Prasītājs pamatojas uz Vispārējās tiesas 2010. gada 19. marta spriedumu lietā T-42/06 *Gollnisch*/Parlaments, kurā Vispārējā tiesa ir atzinusi, ka Eiropas Parlaments pieļāvis līdzīgu pārkāpumu.

Treškārt, atbildētājs ir pārkāpis *fumus persecutionis* principu un, to vērtējams, ir pieļāvis acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Atbildētājs vispār nav ņēmis vērā savus iepriekšējos lēmumus saistībā ar *fumus persecutionis*. Eiropas Parlaments turklāt nav ņēmis vērā faktu, ka lēmuma par kriminālvajāšanas ierosināšanu pieņemšanas laikā politisks vadītājs nebija atbildīgs par pārvaldē pieļautiem pārkāpumiem, kā arī faktu, ka pirmstiesas izmeklēšanas materiāli tikuši publicēti.

Ceturtkārt, atbildētājs ir pārkāpis prasītāja tiesības iesniegt pieprasījumu aizstāvēt deputāta imunitāti saskaņā ar Eiropas Parlamenta Reglamenta 6. panta 3. punktu. Tas atteicies izskatīt prasītāja pieprasījumu aizstāvēt deputāta imunitāti ar pamatojumu, ka drošības naudas summa EUR 436 000 ir nesamērīga ar iespējamo maksimālo naudas sodu kriminālpārkāpumiem, par kuriem viņš tiek apsūdzēts.

Abonementa cenas 2011. gadā (bez PVN, ieskaitot sūtīšanas izdevumus)

ES Oficiālais Vēstnesis, L un C sērija, tikai papīra formātā	22 oficiālajās ES valodās	EUR 1 100 gadā
ES Oficiālais Vēstnesis, L un C sērija, papīra formātā + DVD, ikgadējs	22 oficiālajās ES valodās	EUR 1 200 gadā
ES Oficiālais Vēstnesis, L sērija, tikai papīra formātā	22 oficiālajās ES valodās	EUR 770 gadā
ES Oficiālais Vēstnesis, L un C sērija, DVD, ikmēneša (apkopojošs)	22 oficiālajās ES valodās	EUR 400 gadā
ES Oficiālā Vēstneša pielikums (S sērija) – Publiskā iepirkuma līgumu konkursi, DVD, viens izdevums nedēļā	daudzvalodu: 23 oficiālajās ES valodās	EUR 300 gadā
ES Oficiālais Vēstnesis, C sērija – Konkursi	valodā(-ās) saskaņā ar konkursu(-iem)	EUR 50 gadā

Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša, kas iznāk oficiālajās Eiropas Savienības valodās, abonements ir pieejams 22 valodās. Tajā ir L sērija ("Tiesību akti") un C sērija ("Paziņojumi un informācija").

Katrai valodas versijai nepieciešams atsevišķs abonements.

Saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 920/2005, kas publicēta 2005. gada 18. jūnijā *Oficiālajā Vēstnesī* L 156, Eiropas Savienības iestādes uz zināmu laiku nesaista pienākums visus tiesību aktus sagatavot īru valodā un tos publicēt šajā valodā. Tādēļ *Oficiālā Vēstneša* izdevumus īru valodā var iegādāties atsevišķi.

Oficiālā Vēstneša pielikumu (S sērija – "Publiskā iepirkuma līgumu konkursi") var abonēt 23 oficiālo valodu versijās vienā daudzvalodu DVD formātā.

Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša abonentiem ir tiesības saņemt dažādus *Oficiālā Vēstneša* pielikumus bez papildu samaksas. Abonentus informē par pielikumiem ar *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* iekļautiem paziņojumiem lasītājiem.

Pārdošana un abonementi

Dažādus maksas periodiskos izdevumus, tādus kā *Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis*, var abonēt pie mūsu komerciālajiem izplatītājiem. To saraksts ir pieejams šādā tīmekļa vietnē:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_lv.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) piedāvā tiešu bezmaksas piekļuvi Eiropas Savienības tiesību aktiem. Šajā vietnē iespējams iepazīties ar *Eiropas Savienības Oficiālo Vēstnesi*, un tajā ir iekļauti arī līgumi, tiesību akti, tiesu prakse un sagatavošanā esošie tiesību akti.

Lai uzzinātu vairāk par Eiropas Savienību, skatīt: <http://europa.eu>

